

Adventes Vēstis

2013. gada jūnijs, #6 (208)

Vienoti Kristus
cerībā

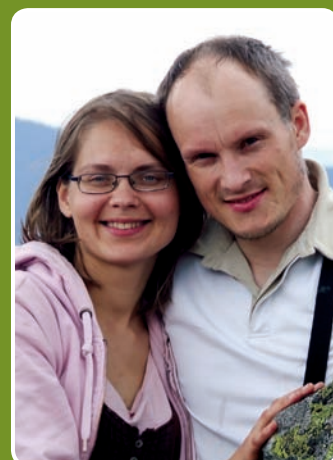
TĒMA:
KULTŪRA
UN TICĪBA

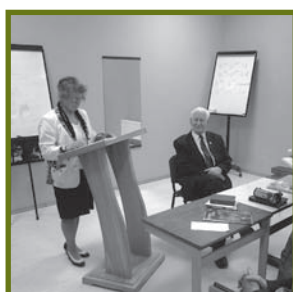
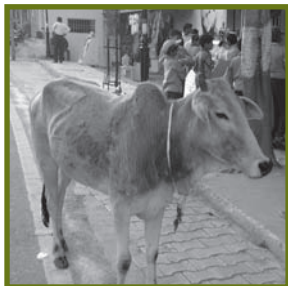
IZNĀKUSI
GRĀMATA
“SLUDINĀTĀJA
PIEZĪMES”

TRĪS PRINCIPI
KĀ UZVARĒT
STRESU

KONTRASTU
ZEME INDIJA
LATVIEŠU
ACĪM

INTERVIJA
AR ANSI
ROBERTU

Latvijas ziņas	4
Liecība	7
Tēma	8
Ceļojums	12
Veselība	17
Intervija	18
Bērniem	20
Jaunieši	22

Ceļā uz Pilsētu

Latviešiem šis ir svētku laiks. Tiek svinēta gada īsākā nakts jeb saulgrieži. Beigsies līgošana un sāksies dziesmu svētku laiks.

Daži kristieši Jāņu naktī kurina ugunsgrūkus, citi pulcējas dievnamā, citi mājās aizlūdz, lai nenotiktu nelaimes. Un daudzi prāto, kā izturēties pret šiem pagāniskajiem svētkiem? Kā vispār izturēties pret tautasdziesmām, tautas dejām, līgošanu un citām latviskās kultūras izpausmēm? Vai kristietība un kultūra sadzīvo, vai arī tie ir nesamierināmi ienaidnieki?

Šajā AV numurā centrālais Tēmas raksts ir veltīts šim jautājumam. Tas gan nepasaka priekšā atbildi, kā pareizi būtu jādodomā un jārīkojas. Bet tā nu tas ir postmodernajā sabiedrībā, ka cilvēki grib paši pieņemt gala spriedumu. Vēl

viena mūsdienu kultūras iezīme, kas ne visiem patīk.

Neierasti garš raksts mums būs no ceļojuma iespaidiem Indijā. Ir vasara, tāpēc ceļošana, protams, daudziem ir aktuālāka. Tomēr šis nav parasta ceļojuma apraksts. Tas ir stāsts par to, kā mūsu ticība var izpausties praktiski, lai nebūtu ikdienā tikai jādodomā, cik grūti ir dzīvot Latvijā. Patiesībā mums pietrūkst plašāka apvēršņa, lai varētu salīdzināt un pateikties Dievam par to žēlastību, kādu Viņš ļāvis mums piedzīvot mūsu dzimtenē!

Par ceļošanu ļaus aizdomāties arī Vārds mācītājam. Vai mēs ikdienā neapmaldāmies krustcelēs, meklēdami Pareizāko, Skaistāko vai Pareizāko ceļu? Bet varbūt lielākā problēma ir tā, ka mēs neesam pieķērušies īstā Ceļveža rokai?

Es ceru, ka šīs „Adventes Vēstis” mudinās jūs vēl ciešāk pieķerties Ceļvedim, lai kopā droši turpinātu ceļu uz Lielo Pilsētu.

Aidis Tomsons

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.

Iznāk reizi mēnesī.

Tirāža: 900 eks.

Galvenā redaktore:

Tatjana TOMSONE

Redakcija:

Aidis TOMSONS

Ansis RODERTS

Ģirts ROZNERIS

Ivo RODERTS

Līvijs BALTRUŠAITE

Māris DEBNERS

Māriete LIPSKA

Valda REĶE

Vāka foto:

Beatrise RANCĀNE

Izdevējs:

Adventistu Latvijas draudžu

savienība, izdevniecība

PATMOS

Adrese:

Baznīcas ielā 12a,

Rīgā, LV-1010,

E-pasts:

adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:

67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai ir tiesības rediģēt. Par reklāmas izvietošanu uz 4. vāka zvanīt pa tālruni 67240130.

Viesturs Reķis

Adventistu Latvijas draudžu savienības bīskaps

Pirmie augļi

Vērojot dabas norises, varam pamanīt, cik ātri steidzas laiks. Te augļu koki krāšņos ziedos, te tie jau nobiruši. Te košumkrūmu ziedi un aromāts, te zaļas lapas vien. Pļavas, dārzi, jau baudām šo to no jaunās ražas. Arī skolnieku un studentu dzīvē nopietns laiks. Eksāmeni, izlaidumi, pāreja jaunās kvalitātēs.

Maija nogalē Talsu draudze atskatījās uz savas pastāvēšanas deviņdesmit gadiem. Draudze bija sagatavojusi jauku pateicības dievkalpojumu. Bija gan vēsturisks atskats, pieminot Dieva vadību, kurā savu sveicienu un vērtējumu sniedza mācītāji, kuri kādreiz bija kalpojuši Talsu draudzē. Pēcpusdienā pēc garīgās mūzikas koncerta, kuru sniedza Tukuma draudzes koris un Madara un Daumants Liepiņi, draudzi sveica Talsu novada domes priekšsēdētājs vietnieks, kristīgo baznīcu, kā arī Talsu kristīgās vidusskolas pārstāvji. Talsu draudze bija sagatavojusi dāvanu Talsu pilsētai. Bija ziedoti 850 LVL viena no pilsētas skvēru labiekārtošanai. Kopā ar pilsētas vadību tiks ierīkots bērnu laukums un atjaunoti gājēju celiņi. Svētkus noslēdza sadraudzības brīdis, baudot milzīgu torti.

Nevar nepieminēt Latvijas Adventistu draudžu otro Sieviešu konferenci, kurā pulcējās pārstāves no visām mūsu draudzēm. Tika godinātas draudžu dalībnieces, kuras bija nominētas no draudžu pusēs par ieguldījumu kalpošanā. Konferences mērķis bija dalīties pieredzē un meklēt jaunus, inovatīvus risinājumus Evaņģēlija pasludināšanā. Piedalījās pārstāve no Septītās dienas adventistu baznīcas Trans-eiropas nodaļas Klāra Sančesa un Baltijas ūnijas Sieviešu kalpošanas nodaļas vadītāja Ruta Zilgalve.

Pirmais jūnijs ir starptautiskā bērnu aizsardzības diena. Uzmanība pievērsta vardarbībai pret bērniem, un tā nav tikai fiziska, bet arī emocionāla rakstura parādība. Diemžēl draudzes un kristiešu ģimenes nav izņēmums. Bet tas ir nožēlojami neievērot un nicināt mazākos un neaizsargātākos. Reizēm draudžu locekli uzlūko bērnus un jauniešus ar pārākumu vai nepatiku, jo tie uzvedas kā jau bērni. Skan frāzes par to, ka tā ir mūsu nākotne, bet tā ir draudzes tagadne, tie pieder Dieva valstībai. Jēzus ir nomiris arī par bērniem, lai tiem piederētu pestīšana.

Jēzus par līdzīgu attieksmi izteica aizrādījumu saviem mācekļiem (Marka 10: 13-16). Laidiet bērniņus pie manis, sacīja Jēzus. Dievkalpojums domāts visiem, un atcerieties, bērni nemācās no vārdiem, bet no mūsu dzīves piemēra. Ja mēs sekosim Jēzus pēdās, bērni sekos tajās. Bet kamēr mēs cenšamies izdabāt savām taisnībām, tie nemeklēs vietu draudzē. Jēzus sacīja, ka, lai ieietu Debesu Valstībā, mums jāklūst pašāvēģiem kā bērniem.

Ņemot to vērā, tika organizēts seminārs bērnu skolotājiem, kuru vadīja pārstāve no Ģenerālkonferences Lijnda Koh, kā arī Klāra Sančesa no TED. Tas, kā bērni jūtas draudzē šodien, noteiks to, kā viņi domās par nākotni vēlāk. Mēs reizēm domājam, ka tad, kad viņi paaugsties, tad jau varēs ko teikt.

Nevaru nepieminēt mūsu draudžu mācītāju ģimeņu lūgšanas dienu, Domāju ka savstarpējā saskarsme un iespēja pārdomāt vairākus attiecību aspektus bija bagātinošs piedzīvojums.

Ņemot vērā, ka pavisam drīz būs savienības kongress, notiks vairākas kalpošanas vietu maiņas. Vēlos darīt zināmu, ka Salacgrīvas draudzē kalpošanu draudzes mācītājas kapacitātē sāk māsa Dagnija Lapa. Vēlos novēlēt viņai un draudzei bagātas Dieva svētības kopējā kalpošanā!

Lai jums katram jauka vasara un brīnišķīgi piedzīvojumi, staigājot ar Dievu!

Gaidāmie pasākumi

7.-14. jūlijs

Adventistu Latvijas draudžu savienības Ceļa Meklētāju klubu salidojums – nometne Salacgrīvā.

20. jūlijs

Adventistu Jēkabpils draudzes 100 gadu jubilejai veltīts dievkalpojums pl. 10:00, Jēkabpilī, Zaļā ielā 5. Jubilejas koncerts pl. 16:00 Tautas namā, Vecpilsētas laukumā 3.

Aicināti visi, kas jūtas piederīgi Jēkabpilij vai saistīti ar tās vēsturi.

16.-18. augusts

Adventistu Latvijas draudžu savienības Jauniešu nodaļas organizēta jauniešu nometne *TeamWork 2013* Zvejniekiemā. Vairāk informācijas www.jaunatme.adventisti.lv.

29.-31. augusts

Adventistu Latvijas draudžu savienības kongress. Rīgā, Baznīcas 12a.

Sludinājumi

• 28. jūlijā pl. 14:00 notiks tradicionālais kristīgas mūzikas vasaras koncerts Durbes pilī. Organizē SDA Tukuma draudze.

Lietuvā draudžu savienība

Adventistu Baznīcai Lietuvā tagad būs atsevišķa draudžu savienība jeb konference. Līdz šim Lietuvā bija tikai Misijas lauks. 21. maijā, atbalstot Baltijas ūnijas ierosinājumu, Transeiropas divīzija Pavasara sesijā ir nobalsojusi mainīt draudžu statusu no Misijas uz Konferenci jeb Lietuvas draudžu savienību. Galalēmumu balsojot vēl pieņems paši lietuvieši, kuri uz sanāksmi piecelsies septembra beigās.

AV

Cerības balss

Vai Tu zini, kas ir interneta radio „Cerības balss”? Vai esi klausījies radio piedāvātos raidījumus? Vai zini, ko izsaka radio moto: „Atver sirdi un dzirdi!”?

Interneta radio ir adventistu konfesijas pārstāvju izveidots projekts interneta vietnē www.ceribasbalss.com ar mērķi sniegt cerību bezcerībā un evaņģēlija labo vēsti visiem tiem Latvijas iedzīvotājiem, kuri to vēl nav iepazīuši. Radio veidotāji ir pārliecināti, ka cilvēka gars un miesa ir nedalāmi jēdzieni, un tieši tāpēc viņi uzskata, ka līdztekus cilvēka garīgās pasaules bagātināšanai ir jārūpējas arī par cilvēka fizisko veselību.

Pamatojoties uz šo pārliecību, radio veidotāji piedāvā daudzveidīgu programmu ar raidījumiem par aktuālām tēmām garīgajā un fiziskajā jomā, sniedzot klausītājiem iespēju izprast evaņģēlija labās vēsts pielietojumu praktiskajā dzīvē.

Projektā darbojas adventistu konfesijas pārstāvji no dažādām Latvijas draudzēm, kuri ir pārliecināti par Dieva aicinājumu iesaistīties šajā kalpošanā un saredz tam atbilstošas Dieva dotas kalpošanas dāvanas. Katram raidījumam ir sava veidotāju komanda, un projektā iesaistītie cilvēki darbojas, balstoties uz brīvprātības principa. Debesu Tēva žēlastībā radio skan jau deviņo mēnesi, un šajā neilgajā laika posmā radio veidotāji ir piedzīvojuši, ka Dievs ar radio starpniecību uzrunā cilvēkus, maina viņu dzīvi, dodot cerību tiem, kam tā ir zudusi, un stiprinot ticībā tos, kas paguruši.

Pēc statistikas datiem, radio vidēji klausās 80 cilvēki dienā, bet ir dienas, kad klausītāju skaits pieaug pat līdz 120. Kāda regulāra radio klausītāja, kura Dievu sāka iepazīt tieši ar interneta radio starpniecību, šobrīd ir sākusi apmeklēt adventistu draudzi.

Radio veidotāji klausītājiem piedāvā programmu, kura no pl. 9:00 rītā skan visu diennakti:

- pirmdienās ar atkārtojumu sabbatā skan 3 stundu programma, kurā var dzirdēt raidījumu „Bībeles skola” ar diskusiju par attiecīgajā nedēļā aktuālo sabatskolas tēmu, svētrunu, audio grāmatu „Lielā cīņa”, jauniešu raidījumu „Visu Jēzum” ar jauniešu liecībām par Dieva Gara pārveidojošo spēku viņu dzīvē, Bībeles lasījumus un mūziku;
- otrdienās ar atkārtojumu ceturtdienās klausītāji var dzirdēt 2 stundu programmu, kurā skan ģimenes raidījums „Miera osta”, risinot mūsdienu sabiedrībā aktuālus jautājumus laulāto un ģimenes attiecībās, bērnu raidījums „Vārņēnu sarunas”, audio grāmata „Kristus kalna svētruna”, Bībeles lasījumi un mūzika;
- trešdienās ar atkārtojumu piektdienās skan 3 stundu mūzikas programma ar Dievu slavējošām un pagodinošām dziesmām, svētruna, audio grāmata „Lielā cīņa”, kā arī Bībeles un grāmatu lasījumi.

Radio veidotāji aktīvi darbojas, lai drīzumā taptu raidījumu arhīvs, kurā klausītājiem būtu pieejami visi radio ēterā skanējušie raidījumi.

Dārgo lasītāj! Ja arī Tavā sirdī Dievs ir licis ilgas kalpot līdzcilvēkiem Latvijas lielajās pilsētās un lauku rajonos, ko iespējams veikt ar interneta radio starpniecību un īstenojot Jēzus vārdus no Mateja ev. 28:19 „Tāpēc ejiet un dariet par mācekļiem visas tautas”, Tu tiec aicināts pievienoties radio veidotāju komandai. Raksti uz e-pasta adresi: ceribasbalss@inbox.lv, norādot savu vārdu, uzvārdu, vecumu un to, kā Tu varētu kalpot ar savām prasmēm, iemaņām vai pieredzi.

Ja sirdī jūti aicinājumu ziedot radio darbības nodrošināšanai, tad informāciju par ziedošanas iespējām Tu vari atrast interneta vietnes www.ceribasbalss.com sadaļā „Ziedot”, rakstot uz e-pasta adresi: ceribasbalss@inbox.lv vai zvanot uz tālruna numuru: +371 25982367.

Interneta radio „Cerības balss” veidotāji aicina – atver sirdi un dzirdi! Klausies radio „Cerības balss”, atbalsti tā darbību ar savām aizlūgšanām, personīgo iesaistīšanos vai labprātīgiem ziedojumiem! Lai Dievs Tevi bagātīgi svētī!

*Radio „Cerības balss” veidotāju vārdā
Liene Meiere*

■ Pirmā Eiropas veselības konference

No 29. aprīļa līdz 4. maijam Prāgā tikās apmēram 600 Septītās dienas adventistu mediķi, veselības kalpošanas speciālisti un garīgie vadītāji no vairāk nekā 40 valstīm, lai bagātinātos zināšanās un pieredzē, lai dalītos piedzīvotajā, lai kopīgi pateiktos Dievam un lūgtu gudrību un spēku apvienoties gala laika cerības un dziedināšanas vēsts pasludināšanā.

Pirmajā Eiropas veselības konferencē, kuras tēma bija “DZIEDINĀŠANA”, kopā tikās visas trīs Eiropas divīzijas – Inter-Eiropas, Transeiropas un Eiro-Āzijas divīzija. Lekcijās un darba grupās konferences dalībnieki pārdomāja un pētīja tēmas par patiesu dziedināšanu Bībeles un Adventistu draudzes izpratnes kontekstā. Konferencē tika pārrunāti dažādi aktuāli jautājumi:

- Vai dziedināšana ir tas pats kas ārstēšana?
- Vai dziedināšana nozīmē pilnīgu veselības atjaunošanu?
- Kā mēs šodien varam sekot Jēzus pēdās, kalpojot cilvēkiem un sniedzot patieso dziedināšanu?

Daloties pieredzē, no jauna apstiprinājās, ka veselības kalpošana ir ļoti cieši saistīta ar draudzes misijas darbu un ka tā ir nesusi bagātas svētības dažādās Eiropas zemēs, iepazīstinot cilvēkus ar Dievu un Viņa glābšanas plānu.

Veselības konferences orgkomitejas vadītājs dr. Viriato Ferreira, kurš kalpo Inter-Eiropas divīzijā par veselības kalpošanas direktoru, teica: “Mūsu dzīvē ir nepieciešama dziedināšana – ne tikai fiziska, bet arī garīga un emocionāla dziedināšana. To es domāju ne tikai par mūsu pacientiem, klientiem un “tuvākajiem”, bet arī par mums – kalpotājiem.”

No Latvijas šajā konferencē piedalījās 7 cilvēki, kuri ir labprātīgi dalīties ar redzēto un dzirdēto. Kādā no nākamajiem AV numuriem un kādā Latvijas mēroga veselības konferencē sniegsim plašāku informāciju par gūto Prāgā.

Agris Bērziņš

■ Grāmatiņas „Sludinātāja piezīmes” prezentācija Ērgļos

Mūsu mācītājam J. Bitem atvaļinājums, mums, Ērgļu draudzei, tiek piedāvāta iespēja – 25. maijā varētu kalpot Ā. Glāzers. Vai mums visai draudzei braukt pie viņa uz Smilteni, vai viņš atbrauks te un ar ko, tās ceļa grūtības viņam...? Pēkšņi atskan Ulda nopietnā, izšķirošā balss – es viņu atvedīšu! Slava Dievam, problēma atrisinās. Uldis arvien ieklausās Sv. Gara sirds pamudinājumos un rīkojas.

25. maijs. Un te viņš nāk, mūsu draudzes tēvs – dibinātājs, sirms un stalts. Pēc viņa trīs darba gadiem tika nodibināta Ērgļu draudze. (Protams, nevaram aizmirst arī O. Incenberga, O. Siliņa, A. Pešeļa ieguldījumu.)

Ja debesīs Ārijam goda vainagā tiks piešķirtas neskaitāmas zvaigznes par cilvēkiem, kurus vedis pie patiesības (Bībeles stundas pasniegtas vairāk nekā 400 personām, un draudzē no tiem nākuši 185. Ja vajag 20 cilvēkus, lai nodibinātu draudzi, tad, lūk, – deviņas jaunas draudzes!), tad šeit jau ir goda kronis – sidrabota galvas rota, kas atzīmē dvēseles pārdzīvojumus par dārgajām dvēselēm, vadot uz Kristus ceļa.

Ārijs priecājās, ka draudzē puse ir jaunieši un bērni, kurus gan nevienam vairs nepazīst. Atgādinām, ka daudzus viņš no tiem ir svētījis pirms 10 gadiem, un tik sirsnīgi, nopietni un labi svētījis, ka turas uz Kristus ceļa.

Pēc sirsnīgās svētrunas, kas īpaši patīk jauniešiem un bērniem, Ārijs atraisa dāvanu saini – paša rakstītās jaunās grāmatiņas „Sludinātāja piezīmes”, piebilstot, ka puse tur esot aprakstīts par Ērgļu draudzi, un tāpēc viņš atved un izdala mums pašiem pirmajiem. Lūdzam autogrāfus.

Ārijs bez paraksta vēl katram ieraksta arī citādu īsu novēlējumu. Arī man – „lai pēc gadiem Ērgļos turpinājums”. Aizdomājos – cik labi, ka mums tagad ir Latvijā sava ticības piedzīvojumu grāmatiņa par mums pašiem – latviešiem! Par pazīstamiem!

Lasot ārzemnieku piedzīvojumus, brīžiem ir sveša vide, sveši paradumi, apstākļi, bet te viss kā mājās. Bet lai ir turpinājums!

Nākošajā naktī vairākums no mums izlasīja jauno grāmatiņu. Citi turpināja otrā dienā. Tik aizraujoša un patiesa, un par mums. Paldies Ārijam no mūsu Ērgļu draudzītes!

Ar šo gribu aicināt katru, kas var liecināt par brīnišķīgo Dieva vadību savā dzīvē – saņemieties un uzrakstiet! Ja nu galīgi neveicas, izstāstiet kādam, kas var pierakstīt un ietērt literārā valodā. Lieciniet par Dievu! Teorija ir viena lieta, bet neviens nevar stāvēt pretī tavam piedzīvojumam, liecībai. Arī tas ir „Dieva darbs”. Piedalīsimies pie nākošās grāmatiņas veidošanas. Būs ko dāvināt cilvēkiem. Ir prieks, ka jaunieši internetā raksta savas liecības, un tas ir tik iespaidīgi. Paldies viņiem!

Ārija novēlējums lasītājiem – nepazaudēt vecās adventistu robežzīmes!

Maija Žube Ērgļos

Redakcijas piebilde: Maija ir mudinājusi „Adventes Vēstis” apkopot sūtītās liecības un tās izdot atsevišķi iespēstā grāmatā. Droši sūtiet savus piedzīvojumus ar Dievu! Mēs tos ar prieku publicēsim un iespēju robežās varam censties īstenot Maijas vēlējumu.

Frederiks Pols Latvijā

Evaņģēlists Frederiks Pols viesojās Latvijā no 22. - 25. maijam. 22. un 23. maijā Rīgā, Baznīcas ielā 12a viņš runāja par tēmu "Paceliet trompetes" un "Uguns nonākšana", bet 25. maijā Siguldā "Vai tu esi Nazārietis?" un Cēsīs "Ihabods". Pola liecība: "Pirmā valsts, uz kuriem Dievs atļāva man braukt, ir Latvija. Es biju nokārtojis visus izceļošanas dokumentus, pase bija kārtībā, vīza arī, bet, lai mēs izbrauktu no Filipīnām, ir vajadzīgs Izbraukšanas sertifikāts. Imigrācijas dienesta pārstāvis lidostā apšaubīja man Filipīnu valdības izdotu izbraukšanas sertifikātu, tādēļ dienesta pārstāvji aizveda mani uz Imigrācijas zāli lidostā, konfiscēja visus dokumentus. Es viņiem teicu, ka esmu mācītājs, jo Filipīnās mācītājus ļoti respektē. Bet mani aizveda uz istabu, kur bija citi aizturētie.

Ja es palaistu garām šo lidojumu, tas būtu milzīgs zaudējums, jo man bija jādodas uz Eiropu. Neviens manī neklausījās. Imigrācijas dienesta pārstāvji zvanīja uz Imigrācijas departamentu, kur atbildēja, ka es esmu īsts students.

Vēlāk izrādījās, ka viss tas notika darbinieka – musulmaņa dēļ, jo musulmanim nepatika tas, ka es esmu mācītājs. Lidmašīna bija jau aizlidojusi. Man bija jāpieņem lēmums. Es paņēmu Bībeli, nometos ceļos, sāku lasīt Bībeli. Tajā pašā laikā ziņa, ka esmu mācītājs, sāka izplatīties. Atnāca Imigrācijas dienesta pārstāvis un burtiski raudāja, lūdzu piedošānu man, jo esot kļūdījušies. Es vaicāju: "Vai jūs varat atdot man biļeti?" Nē, to viņi nevarot. Bet es zināju, ka ja es divu stundu laikā neieklūstu lidmašīnā, es nevaru paspēt Singapūrā pārsēsties nākamajā lidmašīnā uz Eiropu.

Slava Dievam! 10 minūšu laikā Ginta, kas no Latvijas organizēja šo ceļojumu, sameklēja naudu jaunai biļetei.

Bija vēl viena problēma. Biļete man bija nopirkta, bet man nebija skaidras naudas, ko Singapūrā uzrādīt, lai es varētu lidot uz Eiropu. Tur tā ir obligāta prasība. Es nokritu ceļos un lūdzu: "Kungs, lūdzu, glāb mani, padari oficiēri mēmu, lai viņš neuzrunātu mani!" Man Filipīnās bija 1200\$, bet Dievs bija ļāvis tos man atņemt, lai es neuzticētos naudai, bet gan Viņam. Dievs uzklausa manu lūgšanu. Man bija ļoti maz naudas, bet mēs esam Latvijā, un tas ir brīnums! Ticiet Dievam, un Viņš nekad jūs nepieviļ!

Pierakstīja Valdis Dahs

Veselība Jūsu rokās

Skaistā vasaras dienā, 19. maijā pl. 12.00 plūda cilvēku straumīte, jūrmalnieki devās pārbaudīt savu veselību.

Kauguros, Oškalnu ielā 3, adventistu dievnama teritorijā notika veselības izstāde „Veselība Jūsu rokās”. Diena bija izdevusies saulaina, tādēļ izstādi varēja rīkot Slokas draudzes nama pagalmā, kas piesaistīja garāmgājēju uzmanību. Lielākā daļa no apmeklētājiem šai dienā pirmo reizi kāpa pāri dievnama sliksnim, un pasākums nepārprotami veicināja pozitīvu attieksmi pret draudzi.

Ir daudz skatāma, pārrunājama un darāma. Viss sākas ar reģistrāciju, kad tiek izsniegts veselības reģistrācijas talons un pastāstīts, kas būs jādara. Bet darāmā ir daudz. Viss sākas ar svēršanu un mērīšanu, svara, auguma, vecuma proporcijām, kā rezultātā varēja secināt, vai nav liekais svars, un ja ir, tad cik. Tad sekoja pārrunas par veselīgu uzturu.

Neizpalika plaušu tilpuma mērīšana, asinsspiediena noteikšana, pulsa ritmi miera stāvoklī, darbojoties un pēc atpūtas.

Vai zināt, cik ūdens ir jādzēdz tieši Jums? To ikkatrs apmeklētājs varēja uzzināt un savus ūdens dzeršanas paradumus izvērtēt.

Nedaudz tālāk apmeklētāji varēja saņemt vieglu antistresa masāžu un izrunāties par savām vainām ar fizioterapeitu. Bija arī grāmatu galds un iespēja parunāties ar mācītāju.

Kad visas iepriekšminētās procedūras bija izietas, sekoja kompjūtertests un bioloģiskā vecuma noteikšana. Glikozes un holesterīna līmeņa noteikšana vilkās gausāk, jo ikkatram apmeklētājam bija iespēja gan veikt procedūras, gan pārrunāt saņemtos rezultātus.

Pasākumā piedalījās apmēram 200 apmeklētāji, pasākuma organizatoru grupā bija 40 cilvēku. Apmeklētāji varēja saņemt informāciju un pakalpojumus 12 stendos.

Visi promejot pateicās par laipno uzņemšanu un iespēju saņemt pakalpojumu par brīvu. Apmeklētāji ierakstīja 32 pozitīvas atsauksmes un izteica novēlējumu atkārtot un tādas izstādes rīkot sistemātiski, lai varētu aptvert pēc iespējas vairāk iedzīvotāju.

Izvērtējot apmeklētāju veselības stāvokli un iepazīstoties ar viņu dzīvesveidu, secinājām, ka lielākā apmeklētāju daļa sirgst ar paaugstinātu holesterīna līmeni un cukura līmeni asinīs. Apmeklētājiem ir zems zināšanu līmenis par iespēju ar uzturu un dabīgiem līdzekļiem uzlabot savu veselību.

Tika nolemts, ka ar š.g. 1.jūniju tiks sāktas veselības kluba nodarbības, programmā – „ASTOŅI SOĻI ceļā uz veselību”. Nodarbības būs bezmaksas, Kauguros, Oškalnu ielā 3.

Izstādes organizētāja „Veselīga dzīves veida centrs” valdes loceklis Antons Baranovskis sirsnīgi pateicas Jūrmalas domei, kas finansiāli atbalstīja šo veselības projektu, Labklājības pārvaldei, kas pārraudzīja projekta norisi, Slokas draudzei par aktīvu līdzdalību gan organizēšanā, gan izstādes dalībnieku cienāšanā, Ludmilai Vašnīnai un Valmieras veselības klubam „JAUNS SĀKUMS”, paldies katram, kas aktīvi darbojās, lai šī veselības diena jūrmalniekiem paliktu labā atmiņā.

Antons Baranovskis un Andris Pešelis

Elīna Ģipsle
Rēzeknē

MUĻĶE! KAM MUMS VAJADZĪGAS TAVAS LŪGŠANAS?

Kādā no maija sestdienām Rēzeknes draudzē bija vairāki dievkalpojumi, kas beigu beigās vainagojās ar kādu brīnišķīgu piedzīvojumu kopā ar Dievu.

Šī sestdiena bija piepildīta, jo bija ne tikai rīta dievkalpojums, kā parasti, bet arī sadraudzības pēcpusdiena, kas notika dievnama zālē. Un vakarā, no 22:00, notika lūgšanu nakts, lai lūgtu par katra klātesošā sirds tīrību un nodošanos Dievam, kā arī par citiem svarīgiem jautājumiem.

Lūgšanu nakts laikā dažāds gars vadīja cilvēkus, kas vieniem lika starojošām sejām lūgt un priecāties, ka katrs var būt līdzdalībnieks visā notiekošajā – lūgšanās, dziesmās, liecībās, svētrunā, bet bija arī daži tādi, kas teica, ka galvenais ir lūgšanas nodot Dieva rokās un nevajag visu nakti lūgt. Tas ir par daudz.

Kaut gan Jēzus piemērs mums liecina no Svēto Rakstu lappusēm, ka Viņš bieži lūdza visu nakti līdz rīta gaiļiem. Un tikai tur guva stiprinājumu savai ticībai – attiecībās ar Debesu Tēvu. Ja jau Viņš, bezgrēcīgs būdams, tā rīkojās, cik daudz mums, grēciniekiem, jāturas pie sava Debesu Tēva.

Lūgšanu nakts pagāja. Bija pienācis rīts. Katrs paņēma sev līdzī atziņas un ticības stiprinājumu. Visi, kam bija transports, kalpoja, lai aizvestu uz mājām tos, kas dzīvo ārpus pilsētas. Mācītājs Imants Ģipslis arī veda cilvēku, kurš šobrīd tuvāk iepazīst Dieva mīlestību ar Bībeles stundu starpniecību.

Atpakaļceļā viņš sirsnīgi runājās ar Debesu Tēvu, lai izmanto viņu kalpošanā pēc saviem ieskatiem – pilnībā. Sarunas papildināja un iedvesmoja audioieraksts, ko viņš klausījās savā auto. Audioierakstā skanēja Elenas Vaitas grāmatas „Ceļš pie Kristus” nodaļa ar nosaukumu „Nodošanās”.

Beidzis šīs sarunas, viņš piebrauca pie dievnama, lai noliktu auto garāžā. Sāka līt. Viņš šinī brīdī vairāk par visu vēlējās atpūsties, jo diena, kaut izdevusies, bija bijusi gara. Tikko izkāpis no mašīnas, viņš ieraudzīja jaunu sievieti, kas, „lauzītā” krievu valodā runājot, skrēja pie viņa klāt. „Vai Jūs varat mums palīdzēt?” – viņa jautāja. Tik ātru Dieva atbildi mācītājs negaidīja...

Viņa un vēl trīs jauni uztraukušies, noguruši un izmirkuši, stāvēja autoostas taksometru pieturā, kas atrodas tieši pretim dievnama ieejai. Taksometru vadītāji tik agrā rīta stundā vēl nestrādāja, un arī citu cilvēku, kam palūgt palīdzību, nebija. Tāpēc mācītājs nolēma viņiem palīdzēt, jo vairāk viņiem nebija kur doties, pirmo reizi esot svešā valstī un pilsētā. Viņš paņēma katram pa grāmatiņai „Ceļš pie Kristus” un vēl dažus bukletus, un pēc mirkļa viņi visi jau bija siltā mašīnā, ceļā uz galamērķi. Visu ceļu nogurušie ceļinieki pateicās mācītājam,

ka viņš izpalīdzējis, un uzdeva dažādus jautājumus par kalpošanu draudzē un dievkalpojumu.

Kad viņi bija sasnieguši galamērķi, visi pateicās un aizgāja uz savām viesu nama istabām, bet jaunā sieviete, kas bija lūgusi palīdzību, lai gan turpināja līt lietūs, stāvēja turpat ārā pie automašīnas un skatījās ar pārsteiguma pilnu skatienu uz mācītāju. Viņa pastāstīja, kas bija noticis.

Izrādījās, ka jaunie cilvēki – vīrietis un divas sievietes – bija atbraukuši no Moldāvijas, lai Rēzeknes rajonā, pie Rāznas ezera, piedalītos kādā konferencē. Pa ceļam no Rīgas viņiem bija salūzis autobuss. Viņa tikmēr lūdza Dievu, lai viss nokārtojās. Viņas ceļabiedri smējās: „Muļķe! Kam mums vajadzīgas Tavas lūgšanas?” Atsūtīja otru autobusu. Arī tas salūza turpat netālu meža vidū. Kad viņiem zvanīja no konferences vietas, jautājot, kur viņi atrodas, pat šoferis raustījās plecus, nezinādams, kur tieši viņi atrodas. Ar trešo autobusu viņi nokļuva līdz Rēzeknei. Sieviete turpināja lūgt klusībā, lai Dievs palīdz un neatstāj. Esot autoostā, tik agrā rītā pilsētas ielas bija tukšas. Un tie cilvēki, kurus viņi bija satikuši, neizrādīja interesi palīdzēt. Tikai blakus esošajā adventistu dievnamā logos spīdēja gaisma, jo, kā vēlāk viņi uzzināja, tur notika dievkalpojums.

Viņa saprata, ka jāpastāsta mācītājam par to, ka Dievs šodien pavisam reāli ir atbildējis uz viņas lūgšanām. Stiprinājis viņas ticību. Ceļa biedriem parādījās, ka ir dzīvs un gādīgs Radītājs. Un vēl pēc nedēļas, jau no Moldāvijas, viņa uzrakstīja e-pastā (krievu valodā) šādus vārdus:

„Labdien!

Mani sauca Tatjana. Es gribu no visas sirds pateikties mācītājam, kas palīdzēja (4 cilvēku grupai) aizvest mūs ar savu personisko automašīnu 12. maija rītā pl.5:30 no rīta uz viesu namu. Liels paldies no visas sirds!

Man tas vēlreiz apliecina, ka Dievs palīdz visiem mums un Viņš ir līdzās mums. Dievs darbojas caur cilvēkiem!

Lai Dievs svētī Jūs un Jūsu draudzi! Ar mīlestību Dievā Jēzū Kristū,

Tatjana Minasčurta!”

Arī mācītājam tas bija ticības stiprinājums. Un ceru, ka arī Jums, dārgie „Adventes vēstis” lasītāji, tas pamudinās būt neatlaidīgiem un uzticīgiem savās lūgšanās. „Un visu, ko jūs lūgsit Manā Vārdā, to Es darīšu, lai Tēvs tiktu pagodināts Dēlā.” (Jāņa 14:13)

Arī mani stiprināja šī liecība!

Guntis Bukalders,
Baltijas ūnijas Komunikāciju nodaļas vadītājs,
Limbažu draudzes mācītājs

KULTŪRA UN TICĪBA

“Tad nāca viens no septiņiem eņģeļiem [...] un uzrunāja mani: “Skaties, es tev rādīšu līgavu, Jēra sievu.” Viņš mani garā aizveda uz lielu, augstu kalnu un rādīja man svēto pilsētu Jeruzālemi nokāpjām no debesīm, no Dieva, ar dievišķu spožumu – tās mirdzums bija kā dārgakmenim, kā kristālskaidram jašmas akmenim. [...] Pilsētai nav vajadzības pēc saules un mēness, lai to darītu gaišu, jo to apspīd Dieva spožums un tās gaismeklis ir Jērs. Tautas staigās tās gaismā, un zemes ķēniņi nesīs tajā savu spožumu. Dienā tās vārti netiks aizslēgti; nakts tur vairs nebūs. Tajā ielplūdīs tautu spožums un gods. Bet nekad tur neieies necienīgais, nešķīstais un melīgais. Tajā ieies tikai tie, kas ierakstīti Jēra dzīvības grāmatā.” (Atkl. 21:9–11, 23–27, jaunais tulkojums)

Jēzus Kristus un kultūra

Ar ko sākt, domājot par kultūru? Ir kārdinājums sākt ar mūsdienu kultūru šeit, Latvijā, bet šoreiz sāksim ar jūdaisma kultūru un Jēzu Kristu.

Kad Dievs pieņēma cilvēka miesu, Viņš pieņēma arī kultūru. Ja mēs apciemotu Jēzu Kristu Nācaretes pilsētiņā, kad Viņam bija vēl tikai 20 gadi — vai Viņš atšķirtos no jebkura cita vienaudža? Droši vien vienīgā atšķirība būtu tā, ka Viņš vēl aizvien būtu neprecējies. Jēzum nācās iepazīt Romas okupācijas varu, vajadzēja domāt, kāpēc Israēla Dievs šķietami nerisina šo problēmu. Viņš apmeklēja Templi un redzēja jūdu patriotu pulcēšanos, lai cīnītos pret okupācijas varu. Uzsākot savu publisko kalpošanu, Jēzum nācās atbildēt uz daudziem jautājumiem, kuri toreiz bija cilvēku prātos. Jēzus mācības, kuras mēs šodien saucam par “garīgām”, tolaik bieži vien bija konkrētas atbildes uz tā laika cilvēku jautājumiem un reālo politisko situāciju. Kur citi, lasot Rakstus, saskatīja Dieva aicinājumu ņemt ieročus rokās, Jēzus saskatīja Dieva aicinājumu neatbildēt ļaunu ar ļaunu, bet pagriezt otru vaigu, paiet kopā otru jūdzi, izlīgt ar pretinieku. Viņš pieņēma jūdaisma kultūru, bet cik atšķirīga bija tās interpretācija — ko ar to darīt un kādā virzienā tai attīstīties tālāk, kādā veidā jūdaisms būs svētība visām pasaules tautām! Šķiet, liktenīgs pavērsiens Jēzus kalpošanā bija jūdaisma sirds un lepnuma — Tempļa — apmeklējums. Viņš izdzina naudas mijējus, bet pēc tam strīdā ar jūdiem

paziņoja, ka Viņš pats ir patiesais templis (Jņ. 2:13–21). Savas dzīves pēdējos Pashas svētkos Viņš aicināja visus Tempļa apmeklētājus pie sevis (Jņ. 7:37–38). (Tas būtu līdzīgi tam, ja šodien kāds Latvijā paziņotu, ka Brīvības pieminekļis vairs nav nekā.) Šķiet, ka Jēzus pretiniekus visvairāk sanikvoja ne tik daudz Viņa mācības, lai arī cik dīvainas tās reizēm šķita, cik Viņa rīcība. Tieši rīcībā atklājas tas, ko kultūra no šīs pasaules izveido. Un Jēzus pārveidoja gan romiešu kultūras krustu, kas vienmēr bija visa gals, par jaunas cerības sākumu; un pārveidoja jūdaismu, aizvietojo Toru un Templi ar sevi, apgriežot vispārpieņemto vērtību skalu otrādi (“pēdējie būs pirmie un pirmie – pēdējie”, Mt. 20:16). Viņš iemiesoja sevī to, ko nozīmē būt patiesam israēlietim saskaņā ar Dieva aicinājumu. Un tad Viņš apustuļiem teica: “Kā Tēvs mani ir sūtījis, tā arī es jūs sūtu!” (Jņ. 20:21) Tas nozīmē — arī mums ir jādomā, ko nozīmē būt patiesam cilvēkam saskaņā ar Dieva aicinājumu Kristū. Ko nozīmē būt kristietim, adventistam, latvietim?

Kultūras definīcija

Vārds “kultūra” ir abstrakts, kas prasa konkrētāku definīciju. Mēs nevaram runāt par kaut kādu vispārēju kultūru. Ir etniskā (mums — latviskā) kultūra, modernā kultūra un klasiskā kultūra. Tās visas ir vienlaicīgi blakus pastāvošas tepat Latvijā. Ir vietējā un globālā kultūra; ir Rietumu kultūra, kas apvieno

Ļevs Tolstojs.

2. Kristus un kultūra paradoksā: duālistisks modelis, kas uzskata, ka kristieši ir divu atšķirīgu sfēru — svētās un laicīgas — pilsoņi. Viņi dzīvo šai pasaulē, bet nav no šīs pasaules. Šīs grupas pārstāvji vēlas būt lojāli pret Kristu un atbildīgi pret kultūru, bet visu laiku pastāv spriedze, jo kultūra atļauj grēku un reizēm to pat veicina. Pārstāvji: Ap. Pāvils, Mārtiņš Lutērs.

3. Kristus — kultūras pārveidotājs: pārvēršanas modelis, kas ar Kristu cenšas pārveidot katru kultūras daļu. Kultūra saistīta ar pārveidotām cilvēku dzīvēm, Dievs pārveido kultūru, lai to padarītu labāku. Ir cerība caur Kristu, ka kultūra var būt atpestīta.

4. Kristus virs kultūras: sintētisks modelis, kas vēlas kopā ar Kristu papildināt labo, kas ir sabiedrībā, un būvēt uz tā. Nesaredz cīņu starp Kristu un kultūru — kultūra ir neitrāla. Šī pieeja noved pie tā, ka Kristus tiek institucionalizēts. Pārstāvji: Akvīnas Toms, Aleksandrijas Klements, mūsdienu Romas katoļu Baznīca.

5. Kultūras Kristus: pielāgošanas modelis, kas atzīst Dieva darbu kultūrā un meklē veidus, kā to atzīt. Kristus kā visas sabiedrības glābējs. Nav grēkapziņas, nav spriedzes starp Baznīcu un pasauli, jo spriedzes iemesls ir Baznīcas nepareizā izpratne par Kristu. Kristus ir vairāk kā

Jēzus pārveidoja romiešu kultūras krustu, kas vienmēr bija visa gals, par jaunas cerības sākumu; un pārveidoja jūdaismu, aizvietojo Toru un Templi ar sevi, apgriežot vispārpieņemto vērtību skalu otrādi

vācu, angļu, itāļu un visu citu Rietumeiropas valstu kultūras. Un ir Tuvo Austrumu un Āzijas kultūra, katra no tām daļās neskaitāmās apakškategorijās. Šeit citēšu divas kultūras definīcijas:

Upe ir daba, kanāls ir kultūra; krams ir daba, bultas uzgalis ir kultūra; māviens ir daba, vārds ir kultūra.¹

Kultūra ir tradīciju, iemācītas ticības, principu un uzvedības vadlīniju kopums, kas vieno kādas konkrētas grupas locekļus. Kultūra kalpo kā ceļa karte gan pasaules uztverei, gan mijiedarbībai ar to.²

Kultūras sastāvdaļas ir valoda, ekonomiskās attiecības, sociālās attiecības (ģimenes attiecības, dzimumu loma un attiecības, attieksme pret trūcīgajiem un bāreņiem, atraitnēm, citautiešiem), ticība un tradīcijas, vērtības, izglītība, pasaules uzskats, komunikācijas, māksla un izklaide utt.

Kristus (kristietība) un kultūra

Jau par klasiku kļuvsušajā Helmuta Ričarda Nībūra (Niebuhr) grāmatā *Christ and Culture* ir aprakstīti pieci Kristus un kultūras attiecību modeļi, kurus šeit atļaušos citēt kopā ar īsiem paskaidrojumiem:

1. Kristus pret kultūru: attālināšanās modelis — ticīgais norobežojas no apkārtējās kultūras un noslēdzas draudzes sabiedrībā. Piederēt Kristum nozīmē pilnībā noliegt pasauli. Nemēģina atrast kompromisus, gatavi ciest Kristus dēļ. Pārstāvji: tuksnešu mūki, Tertuliāns,

labu padomu devējs. Pārstāvji: agnostiķi, Pjērs Abelārs, anglikāņu bīskaps Džozefs Batlers.

Pirmie divi modeļi uzskata kultūru par sliktu, grēcīgu un ļaunu. Reizēm jauc pestīšanu ar atteikšanos no pasaulīguma. Trešais modelis uzskata, ka sākotnēji kultūra bija laba, bet tagad ir grēka sabojāta, tāpēc tai vajadzīga glābšana un atjaunošana. Pēdējie divi modeļi uzskata kultūru par labu vai vismaz daļēji labu. Bieži vien nesaskata vai noliedz grēkā krišanas iespaidu un aino Kristu dažādos kultūras tēlos.

Droši vien lasītājiem būs jautājums — kur šajā aprakstā esam mēs? Lai arī man ir savs viedoklis, atbildi atstāšu katra lasītāja paša ziņā.

Kultūra ikdienas dzīvē

Ir parašas, kas attīstījušās, lai attiecīgajā kultūrā aizsargātu tās locekļus un ļautu tiem izdzīvot. Piemēram, dažās Āfrikas valstīs vecākā brāļa nāves gadījumā jaunākajam ir jāprec vecākā brāļa atraitne, jo citādi šī sievietē attiecīgajā kultūrvidē neizdzīvot. (Reizēm jaunākais brālis lūdz Dievu, lai vecākam brālim ilgs mūžs!) Mēs varam spriest, cik tas ir kristīgi, bet atraitnei tas ir dzīvības vai nāves jautājums. Diemžēl vairākkārt ir nācies dzirdēt, ka, pamatojoties uz Pāvila norādi par vienu sievu, evaņģēlisti pieprasa vīriešiem, kam ir vairākas sievas, paturēt tikai vienu, pat nepainteresējoties, kāds liktenis sagaida atlaistās sievietes attiecīgajā kultūrvidē... un zaudē islāmam. Jo bieži vien elku pielūgsmē un vietējās kultūras parašas mums ir viens un tas pats. Bet tā nav. Lai atteiktos no elku pielūgsmes, nav

¹ H. Richard Niebuhr, *Christ and Culture*.

² Don C. Locke, *Increasing Multicultural Understanding: A Comprehensive Model*

vajadzīgs ilgs laiks, bet, lai mainītu kultūru, reizēm vajadzīgi pat gadsimti. Kāds varbūt teiks, ka daudzsievība nav mūsu problēma. Tiesa, bet vēl pavisam nesen ārzemju evaņģēlisti prasīja pirms kristībām novilkt laulību gredzenu. Viņiem laulību gredzens bija tikai ārišķīga rotas lieta, kamēr mūsu kultūrā laulību gredzena nevalkāšanu pielīdzina neuzticībai. Ar ko raksturīga mūsu kultūra? Kas ir mūsu vērtības? Čaklums, darba tikums, cieņa pret vecākiem cilvēkiem, pret bārenīti, pret dabu. Kultūra ir palīdzējusi izdzīvot mūsu senčiem. Kultūra nav statiska, tā attīstās, un arī kristietībai ir savs ieguldījums latviešu kultūras attīstībā. Brāļu draudžu ienesums ir kapu svētki, kas radās daļēji politisku apstākļu dēļ. (Kapsēta bija vienīgā vieta, kur cariskās Krievijas vara neliedza pulcēties.) Luterāņu draudzes ienesums ir dziesmu svētki. Mums šodien pat grūti iedomāties latvisko kultūru bez dziesmu svētkiem, kaut arī tagad tiem vairs nav nekāda sakara ar sakrālajām dziesmām. Mūsu konfesijas ieguldījums (varbūt netiešā veidā) vispasaules mērogā ir veselīgas brokastis (Kellogs pārslas), bet cik tas skar vietējo kultūru? Runājot par Latviju, lai arī padomju laikos adventisti visvairāk “dūrās acīs” ar kategorisko atteikšanos strādāt sestdienās, tomēr tika augsti novērtēti apzinīgā darba

tūras. Ienākot no ielas iekštelpās, vīriešiem jānoņem cepure, kamēr sievietes var paturēt galvassegas. To nosaka klasiskā kultūra. Pie mums ienākot baznīcā, vīrieši noņem galvassegas, bet Tuvajos austrumos novelk apavus dievnama pagalmā. To nosaka etniskā kultūra. Lūdzot Dievu, mēs parasti saliekam rokas, bet Bībelē lasām par Dieva lūgšanu ar paceltām rokām. Arī kultūras jautājums.

Baznīcas dziesmām, kuras dziedam, pārsvarā ir vācu, angļu un amerikāņu melodijas. Mēs neģērbjamies kā Tuvajos Austrumos, mums baznīcas dziesmām nav arī Austrumu melodiju, kaut arī ticības pamati nāk tieši no Austrumu kultūras. Apzināti vai neapzināti mēs esam izvēlējušies izteikt savu ticību Rietumu kultūras kontekstā. Tajā pašā laikā mūsu baznīcās varam dzirdēt kokles, kas ir Baltijas jūras reģionam raksturīgs mūzikas instruments.

Šķiet, ka mūsu draudzei vēsturiski vispieņemamākā ir bijusi klasiskā (Rietumu) kultūra, kas etniski ir visneitrālākā. Vīriešiem uzvalks ar kaklasaiti, sievietēm kostīms vai kleita, klasiskā mūzika. Tomēr mēs lielā mērā esam norobežojušies no šīs kultūras izpausmēm tēlotājmākslā un tēlniecībā.

Runājot par etnisko kultūru, mēs vienmēr esam bijuši ļoti izvairīgi. Tautiskās dejas vai latvju dainas? — labāk pa gaba-

Ja sapņojam par draudzes izaugsmi, mēs nevaram ignorēt savu tautu un tās kultūru, pretējā gadījumā varam rēķināties, ka mantosim tikai tos, kuriem savas tautas kultūra arī ir vienaldzīga lieta.

dēļ. Kaut arī priekšniekiem dažreiz nācās saņemt partijas pirmorganizāciju nosodījumus, viņi tomēr centās adventistus paturēt darbā. Tāpēc varam teikt, ka mūsu pozitīvais pieņems vietējā kultūrā ir godīgums un apzinīgs darbs. Tas ir ieguvums visai tautai. Manuprāt, Aidis Tomsons, neafīšējot to, ka ir adventists, ir ļoti daudz darījis žurnālistikas kultūras nozarē un taisnīguma meklēšanā kopumā Latvijā. Un dara vēl arvien. Domājot tālāk, varbūt mums būtu pa spēkam arī bēdīgi slavenu “latviešu skaudību” pārvērst rūpēs citam par citu?

Vai mēs varam gūt lielāku iespaidu sabiedrībā? Noteikti! Kad no Sibīrijas pārved izsūtīto tautiešu urnas pārapsēdīšanai, tad šos pasākumus parasti vada luterāņu mācītāji. Kur ir mūsu mācītāji? Protams, mēs varam aizbildināties, ka mūs neviens neaicināja — bet kāpēc neaicināja? Cik daudz mūs kā draudzi interesē mūsu tautas liktenis? Lielā mērā to var raksturot šādi — mēs ignorējam tautu, un tauta ignorē mūs. Tāpēc, ja sapņojam par draudzes izaugsmi, mēs nevaram ignorēt savu tautu un tās kultūru, pretējā gadījumā varam rēķināties, ka mantosim tikai tos, kuriem savas tautas kultūra arī ir vienaldzīga lieta. Un tad ir pamats jautāt, cik šiem cilvēkiem svarīga būs savas draudzes identitāte?

Kas ir latviskā identitāte šodien? Vai tā ir tikai valoda (kam ir liela nozīme), Jāņi ar uguns kuriem un līgo dziesmām, vai tie ir dziesmu svētki, šprotes (citiem — cūkas šķiņķis ar pelēkajiem zirņiem) un rupjmaize? Vai tur kāda nozīme ir arī valsts vēsturei, karogam, tautas tradīcijām?

Kultūra un tradīcijas

Daudzas lietas, ko darām vai nedarām, izriet no mūsu kul-

tu! Latvijā mēs esam norobežojušies no etniskās kultūras, baidoties no kristīgās ticības sajaukšanās ar pagānismu, kam ir zināms pamats un arī daži bēdīgi piemēri. Bet varbūt neesam domājuši, ko ar šo kultūras segmentu darīt? Mēs pieņemam etnisko kultūru tādu, kāda tā ir, nedomājot, ka šī kultūra nav statiska, arī tā mainās. Bieži vien iedomājamies, ka mums ir tikai divas iespējas — vai nu pieņemt kultūru tādu, kāda tā ir, vai nepieņemt nemaz. Tā vietā, lai to mainītu kristīgās ticības kontekstā, mēs (gandrīz visas kristīgās konfesijas Latvijā) to lielā mērā esam atstājuši novārtā, to ir “prihvatizējuši” dievturi un citas līdzīgas kustības, ar to uzsvērot sevi kā latvietības nesējus un sargātājus. Tomēr jautājums paliek — vai kļūstot par kristietiem, es pārstāju būt latvietis? Vai arī es joprojām esmu latvietis, kaut arī ar atšķirīgu vērtību sistēmu, kas atspoguļojas manos uzskatos un rīcībā? Vai šiem uzskatiem turpmāk ir liegts izpausties etniskās melodijās, dziesmās un daiļamatniecībā vai mākslā?

Pirms pārdesmit gadiem viesojos kādā adventistu draudzē Somijā. Mani pārsteidza tas, ka visām dziesmām melodijas bija ļoti līdzīgas latviešu tautas dziesmām, tikai tās bija ar kristīgiem vārdiem. Toreiz man radās jautājums — kāpēc mums tā nav? Vai nekļūstam nabadzīgāki, atsakoties no savas tautas bagātībām un pieņemot tikai citzemju dziesmas? Vai vācu un amerikāņu komponistu melodijas ir daudz pārākās par latviskajām? Vai kļūstot par adventistiem, mūsu mentalitāte momentā mainās un mēs domāšanā un rīcībā kļūstam vācieši, angļi vai amerikāņi?

Dažus gadus vēlāk kāds cits draugs no Somijas man uzdāvināja savas konfesijas mūzikas kompaktdisku, kurā atkal visas dziesmas bija somu valodā, un, kas pats galvenais, ar

modernām, bet tajā pašā laikā izteikti somiskām melodijām. Viņi domā par savas kultūras saglabāšanu. Latviskās kultūras saglabāšanu un attīstību kristīgā kontekstā šodien laikam varam attiecināt tikai uz luterāņu draudzēm ārpus Latvijas. Kaut gan nesen dzirdēju, ka arī tepat Latvijā kādas citas konfesijas dievkalpojumos litānijas dzied suitu sievas. Kādam tas varbūt šķitīs nepieņemami, bet arī tas turpina veidot latviešu kultūru. Mums ir izvēle — palikt malā vai meklēt iespējas būt kopā ar citiem cilvēkiem un iepazīstināt viņus ar Kristu visdažādākajos dzīves kontekstos.

Ar šo es negribu aicināt pāriet uz daļu skaitīšanu dievkalpojums, bet domāt par to skaisto, kas mums kā tautai jau ir un ko mēs varam izmantot un izcelt, pagodinot Dievu, kā arī bagātināt kultūru ar iegūto dievatziņu. Un iespējams, ka tad dažu daļu fragmentiem Dieva pagodināšanā būs vairāk vietas nekā Aratus dzejas “Fenomena” fragmentam, kuru Ap. d. 17:28 citējis ap. Pāvils. (“Fenomenas” ievadā Aratus pateicas visa radītājam Zevam par dabas zīmēm, kas cilvēcei dotas lietu kārtīšanai, un tad poēmas pirmajā daļā runā par zvaigznājiem, bet otrajā — par laika apstākļu noteikšanu. Interesanti, ka Pāvils izlaiž pateicības rindu Zevam un sāk citātu no nākamās rindas.) Jautājums ir — cik mēs saskatām Dieva klātbūtni mūsu tautas pastāvēšanas vēsturē, par ko varam slavēt Viņu? Kas ir jāatdod Svētā Gara pārveidei un kas — jānoliek malā kā sārņi?

Tradicionāli mēs esam bijuši izvairīgi arī no modernās kultūras, kam parasti tiek piekārtas birka jeb apzīmējums “pasaule” — tā tad kaut kas tāds, no kā Bībele noteikti iesaka izvairīties. Un tomēr reizi pa reizei mēs esam izmantojuši šo kultūru — lai atceramies kaut vai lielās telts sanāksmes adventisma sākumposmā. Toreiz pulcēties lielā teltī bija kaut kas moderns un neredzēts. Šodien lieli masu pasākumi nav nekas neparasts, kaut kas līdzīgs 19. gadsimta telts sanāksmēm šodien varētu būt 3D vai hologrāfiskas video prezentācijas. Citu konfesiju kristieši ir teikuši, ka gaumīgas prezentācijas uz lielā ekrāna mūsu baznīcās ir kaut kas skaists un interesants. Prieks arī, ka pamazām sākam apgūt īsu video klipu veidošanu, kas atklāj kristīgās vērtības. Daži no šiem klipiem jau ir ieguvuši zināmu popularitāti. Bet vai tas ir viss, ko mēs varam darīt modernās kultūras kontekstā? Diezin vai.

Šā gada jūnijā Sicīlijā Adventistu Baznīcas Transeiropas un Intereiropas nodaļu organizētajā Bībeles korespondences skolas vadītāju seminārā pārrunāja Bībeles stundu mājas lapu izveidi. Šai jomā esam atpalikuši no mūsu ziemeļu kaimiņiem igauņiem, kam šādas lapas ir jau piecus gadus. Tāpēc šovasar plānojam Latvijas, Lietuvas un Igaunijas komunikāciju vadītāju tikšanos, lai veicinātu pieredzes apmaiņu un sadarbību. Sicīlijas sanāksmē tika uzsvērts, ka nākamais solis ir Bībeles stundu aplikāciju izstrāde viedtālruniņiem — šeit mums vēl ir iespēja būt avangardā. Varbūt šis ir jomas, kuras varam izmantot daudz vairāk nekā tās esam izmantojuši līdz šim?

Pie jaunās Jeruzālemes vārtiem

Ja atceramies Atkl. 21:23–24, 26 (“Pilsētai nav vajadzības pēc saules un mēness, lai to darītu gaišu, jo to apspīd Dieva spožums un tās gaismeklis ir Jērs. Tautas staigās tās gaismā, un zemes ķēniņi nesīs tajā savu spožumu. Tajā ieplūdīs tautu spožums un gods.”), tad jāsecina, ka Atklāsmes grāmata runā par tautām un valdniekiem, kas staigā Dieva gaismā un ienes jaunajā Jeruzālemē “savu spožumu” jeb godību — labāko,

kas šīm tautām un valdniekiem ir. Tas liek domāt par to, ko Dievs mums kā tautai ir devis un ko mēs ar to esam izdarījuši, ko Viņa žēlastībā no tā esam izveidojuši. Vai nav tā, ka daudzas lietas esam atstājuši pilnīgi novārtā, “apraukuši”?

Iedomāsimies šādu ainu: pie jaunās Jeruzālemes vārtiem stāv apustulis Pēteris, ar zelta atslēgu atslēdz pārļu vārtus un, vērdams tos vaļā, sauc: “Visi latvieši, kas rakstīti Jēra dzīvības grāmatā, lūdzu, nāciet iekšā!” Mēs sākam virzīties uz vārtu pusi, bet Pēteris pēkšņi paceļ roku un aptur pūli, vaicādams: “Vai jūs tiešām esat latvieši? Kas to apliecina, izņemot jūsu valodu (kuru jebkurš var iemācīties)? Kas ir jūsu spožums?” Vai mūsu “spožums” varētu būt savstarpēja cieņa un mīlestība, darba tikums un godīgums? Protams, es zinu, ka atslēga ieejai Debesīs ir ticība Jēsus Kristus krusta nāves nopelnam un Viņa augšāmcelšanās spēka pieņemšanai turpmākā dzīvē, bet vai reizēm Jēzus vārds “šo jums vajadzēja darīt un arī to otru neatmet!” (Mt. 23:23) nav jāattiecinā plašāk nekā tikai uz desmitās tiesas maksāšanu?

Ieskiecējot evaņģēlizācijas virzienus nākotnē...

Statistika liecina, ka 2007. gadā pirmo reizi pasaules vēsturē vairāk nekā puse pasaules iedzīvotāju dzīvoja pilsētās, un šī tendence pārcelties uz pilsētām turpinās. Tāpēc nav brīnums, ka mūsu Baznīca plāno līdz 2015. gadam veikt 650 evaņģēlizācijas pasākumus pasaules lielākajās pilsētās, tai skaitā Londonā (šogad) un arī Tallinā (nākamgad).

Domājot par evaņģēlizāciju, mums ir jādomā arī par kultūru — kāda būs mūsu stratēģija šajā virzienā? Tā izriet no mūsu uzskatiem: vai Kristus ir ar kultūru vai pret kultūru; vai Kristus pārveido kultūru, vai nav savienojams ar kultūru?

Iepazīstoties ar Tallinas evaņģēlizācijas plānošanas dokumentiem, priedē tas, ka Baznīcas vadība aicina vēlreiz pārdomāt to, kas ir Evaņģēlijs, kas ir reliģija un kas ir labi padomi — lai nejaucam šīs trīs lietas. Mēs tiekam aicināti vēlreiz izvērtēt, kas ir jaunpiedzimšana, kas ir žēlastība un kāda nozīme ir paklausībai Dievam. Un tad trešdaļa plānošanas materiālu ir veltīti pilsētai un kultūrai — kāda ir mūsu attieksme pret lielpilsētām, kas mūs piesaista vai attur no misijas lielpilsētās? Kāda ir mūsu attieksme pret dažādām ļaužu kategorijām — jauniešiem, sabiedrības eliti, trūcīgajiem, nevienai konfesijai nepiederušajiem un citām konfesijām attiecīgajā pilsētā? Kā mēs atklāsim kristietības pamatvērtības vietējā kultūrā? Tas ir aicinājums uz Evaņģēlija kontekstualizāciju.

Kontekstualizācija nenozīmē “dot cilvēkiem to, ko viņi grib dzirdēt”. Tā nozīmē pat tādu Bībeles mācību pasniegšanu, kuras cilvēki nemaz nevēlas dzirdēt, atbildot uz viņu jautājumiem par dzīvi, kurus viņi attiecīgajā laikā un vietā uzdod — tādā valodā un formā, kādā viņi to spēj saprast. Tas nozīmē aicināt un pierādīt ar Svētā Gara spēku, ko tie var sajūst, pat ja viņi šīs atbildes noraida.

Šī ir tēma, kas droši vien raisīs plašākas diskusijas draudzēs, un tas ir labi. Es pieļauju, ka mani uzskati vienā vai otrā jautājumā balstās tikai uz faktu fragmentiem, un mums visiem uzskati var mainīties, iegūstot vairāk zināšanu attiecīgajā jomā. Tomēr šī ir tēma, kam pienācis laiks saules gaismai. Es priecāšos, ja arī adventisti atradīs savu vietu un spēš dot vēl lielāku ieguldījumu latviešu kultūrā un dievatziņā — mūzikā un mākslā, attiecībās un attieksmē, sadarbībā un kopībā. Lai Dievs mums palīdz!

Guntra Cīrule
adventistu Siguldas draudze

KONTRASTU ZEME INDIJA Latviešu acīm

Man, protams, nekad pat sapņos nerādījās, ka reiz kādā jaukā dienā nokļūšu Indijā. Tas noteikti neietilpa manos dzīves plānos! Taču Dieva ceļi, kā zināms, ir neizdibināmi...

Neliela interese par Indiju man parādījās pirms 2 gadiem, kad Latvijā ieradās sludinātājs Frederiks Pols. Pēc divām Frederika vizītēm Latvijā tikām uzaicinātas atbildes vizītē uz viņa dzimto zemi – Indiju. Tā nu kādā siltā marta naktī pulciņš latviešu (7 dāmas un 1 kungs) nolaidāmies Deli lidostā. Jāsaka, katra diena mūs pārsteidza ar kaut ko īpašu! Pabijām gan Indijas ziemeļos (Deli, Agrā), gan vidienē (Haiderabadā), gan dienvidos (Bangalorē, Hosurā un Čennai). Indija ir kontrastu zeme, te sadzīvo Bagātība ar Nabadzību, Tīrība ar Netīrību, Ticība ar Neticību, Dārgais ar Lēto, Paredzamais ar Neparedzamo, Nauda ar Mīlestību... Katrs savā veidā šeit jūtas iederīgs, tikai baltie nez kādēļ par daudz ko brīnās.

Vislielākā pateicība un slava Dievam, kurš mūs vadīja un sargāja visu ceļojuma laiku! Viņa klātbūtni izjutām katru dienu!

DABA

Nenoliedzami, Indijas daba ir ļoti daudzveidīga un skaista. Katru dienu mūs priecēja saule neierobežotā daudzumā! Pēc aukstā un drēgnā laika Eiropā par to bijām stāvā sajūsmā.

Saule Indijā ir ļoti karsta un „spēcīga” – dienā ap +38 grādi, naktī +28. Līdz ar to zeme ir ļoti sausa, izkaltusi un cieta. Uzzinājām, ka gadā ir tikai divi lietus periodi – viens īsaks decembrī un otrs garāks – jūnijā, jūlijā un augustā, kad katru dienu vairākas stundas spēcīgi līst.

Bez tam, kur vien acis rāda, redzējām palmas un kalnus. Taču visspilgtāk atmiņā paliks saullēkts pie Indijas okeāna plkst. 6:16 no rīta. Tās krāsas un mākoņi – to nevar aprakstīt, tas jāpiedzīvo! Tas brīdis, tās dažas minūtes, kad saule, liela un violeta, parādās pie horizonta, pašķir mākoņus un cēli paceļas virs okeāna, iekrāsojot debesis sārtas, lillā un zeltainas vienlaicīgi! Divas stundas baudījām šos mainīgi krāsainos skatus un priecājāmies kā bērni. Gandrīz visi sajūsmā bradājām vai peldējām, ūdens sāļš gan, bet ļoti silts, un viņi ārkārtīgi spēcīgi, ka gāž no kājām (tik spēcīgi, ka Astrīdai pat salocīja briļļu rāmi!). Un cik labi garšoja brokastis turpat okeāna malā pēc tādas peldes! Jā, šo mirkļu dēļ vien ir vērts braukt uz Indiju! Kur nu vēl mūsu tā rīta lūgšanas un svētbrīdis pie okeāna par tēmu – ja Jēzus ir mūsu „dzīves laivā”, par ko mums bailoties?

DZĪVNIKI

Indija noteikti daudziem saistās ar viņu svēto dzīvnieku – govi. Tā arī bija. Dažāda izmēra un krāsu (pelēki, melni, brūni, raibi) ragu lopu staidāji pa ielām tāpat kā cilvēki, mierīgi piedalījās satiksmē, šķērsoja ielas, kad un kur iepatīkas, vai gulēja ielas malā. Tāpat pa ielām klaiņo daudz izkāmējušu

Kāds ragu lopu Indijas ielās

suņu. Kaķus gan neredzējam. Eksotiskākus dzīvniekus apskatījam divos zooparkos. Izbraucot savvaļas safari, lauvas un tīģeri bija tikai rokas stiepiena attālumā no mašīnas. Šoferis gan lika aizvērt logus, taču dzīvnieki pat nedomāja uzbrukt, laikam jau sen pieraduši pie ziņkārīgo sajūsmas saucieniem vai arī labi paēduši. Lāči, stirnas, brieži un pārējie dzīvnieki pat nelikās traucēties. Citus Indijai raksturīgos dzīvniekus – žirafes, ziloņus, krokodilus, čūskas un citus – apskatījam Čennai zooparkā, kas ir vecākais (darbojas jau 160 gadus!) un ar 602 hektāriem un 181 dzīvnieku sugu arī lielākais zooparks visā Indijā.

Taču visvairāk uzjautrinājāmies par pērtiķiem, ko redzējām arī brīvā dabā. Vairāki vienkārši sēdēja kokos vai skraidīja pa ciema ielām, māju graustiem. Maziņos pērtiķīšus sastapām arī vakarā pie okeāna, kur saimnieka uzdevumā tie ubagoja naudu no tūristiem. Braucot pa kalnu ceļu, mūsu *busiņš* ik pa laikam apstājās, jo nevarējām turēties pretī vēlmei pabarot pērtiķīšus ar banāniem vai maizi. Cik ātri viņi tos notiesā, tādi profesionāli banānu mizošanā un ēšanā! Bieži redzējām ķirzakas, tās rāpo pa sienām restorānos, tualetēs, uzturas arī viesnīcu istabīnās līdz ar zirnekļiem. Arī odi un tamlīdzīgi lidoņi bija diezgan uzmācīgi.

SATIKSME

Ja par dabu un dzīvniekiem visi bija sajūsmā, tad ar ielu satiksmi indiešu stilā vismaz man bija problēmas. Tā arī nevarēju pie tās pierast un nesapratu, kā var braukt tik neparedzami, haotiski un tai pašā laikā bez avārijām. Tur uz ielām nav nekādu noteikumu, apdzīt var pa abām pusēm, ja tā patīk, joslu nav. Sarkanais luksofors 50% netiek ievērots, tas mierīgi varētu arī nedegt vispār. Un visi nepārtraukti

signalizē, kas Indijā nozīmē nevis dusmu izrādīšanu, bet uzmanības pievēršanu – tā teikt, *klausies, es te tagad braucu, tu uzmanies!* Tai pašā laikā cilvēki šķērso ielas, kur ienāk prātā, un neviens viņiem virsū nebrauc. Laikam atslēga tā, ka viņi (par laimi) brauc samērā lēni. Mums bieži iznāca braukt arī ar rikšām jeb *Tuk-tukiem*. Primitīvs, motorizēts pārvietošanās līdzeklis, es teiktu – mopēds ar kabīni, samērā lēts, par 5 minūšu braucienu prasīja 30 santīmus. Paredzēts diviem pasažieriem, bet reiz vienā ielīdām 4 cilvēki, tad nu gan tam pusceļā pārsprāga riepa.

Izbaudījām arī braucienus ar Indijas vilcieniem. Piepilsētas vilcieni parasti ir pārpildīti un ļoti netīri, tie brauc ar vaļējām durvīm, jo tajās ieķērušies cilvēki (bezbiļetnieki), un katrā stacijā tas uzņem arvien jaunus pūļus. Vagonos sēž, protams, vīrieši, sievietes stāv kājās! Starppilsētu vilcienā jau iznēsāja dažādas uzkodas, kafiju un tēju (par 7 santīmiem!). Bet ērtāks bija nakts vilciens, ar kuru 10 stundas braucām uz Čennai, gulēdami 3 stāvos. Vismaz šeit, atšķirībā no viesnīcām, bija tīra gultas veļa.

Mums bija arī 3 pārlidojumi Indijas robežās ar vietējām aviokompānijām, par to gan bijām sajūsmā, lidmašīnas jaunas, tīras, skaistas, arī apkalpošana laipna. Nu ja, ar lidmašīnām jau pārvietojas tikai *biezie*, tāpēc arī cits serviss.

Rikša jeb Tuk-tuks

ĒDIENS

Augļi Indijā ir vienreizēji! Mango ir mazāki nekā var nopirkt pie mums, toties daudz saldāki un sulīgāki. Lielie arbūzi maksāja vien 20 santīmu gabalā. Iepazinām un pirmo reizi ēdām guavu – kaut kas starp cidoniju un ābolu. Vēl apelsīni, papaijas, vīnogas, dažādu krāsu banāni – zaļie, dzeltenie un sarkanie. Un kur nu vēl kokosriekstu piens! Meitene ceļmalā ar apbrīnojami veiclām roku kustībām ar mačeti nocērt kokosriekstam galu un pasniedz katram ar salmiņu, un tas tikai par 10 rūpijām (10 santīmiem). Uz ielām varēja nopirkt arī svaigi gatavotu cukurniedru sulu, kā arī dažādas uzkodas – eļļā ceptus riekstus, pupiņas, rīvētus banānu čipsus, ceptas kukurūzas, kā arī daudz ko neatpazīstamu. Ļoti lēti

iepirkāmies tirgū, tur tomāti maksā 6 santīmus kilogramā, gurķi – piecus. Bija interesanti vērot, kā paši indieši ēd no palmu lapām un tikai ar labo roku. Un viņiem tas padodas apbrīnojami veikli. Nu viens labums vismaz ir – nav jāmazgā trauki, lai gan īstenībā lielākais vairums dzīvo tik nabadzīgi, ka trauku viņiem nemaz nav.

Viena lieta, ko tomēr nevarēju pieņemt, bija asie indiešu ēdieni. Piecas mūsu kompānijas meitenes bija izteiktas indiešu virtuves fanes, bet mēs pārējie trīs diemžēl to (virtuvi)

Tā indieši bauda pusdienas

nepratām novērtēt. Nu kā var ieēst tik asu ēdienu!? Ja arī Frederiks apgalvoja, ka tas nu nemaz nav ass, tad arī no tā man mute neturējās ciet. Pamatēdiens Indijā ir rīsi, to viņi ēd trīs reizes dienā ar dažādām asām, ļoti asām un *super* asām piedevām un mērcēm. Dažas specifiskās garšvielas ir klāt laikam jebkurā ēdienā, pat cepumos un saldumos – čili, kardamons un ingvers. No Astrīdas sejas izteiksmes pēc pirmā kumosa sapratu, vai tas ir baudāms vai nē. Tā nu reiz, kad atkal pārējie lielā sajūsmā kārtējo reizi pusdienās pasūtīja rīsus ar *n-tām* asajām mērcēm, mūsu trijotnes *ne-fanu* pacietības mērs bija pilns, un blakus veikaliņā nopirkām parastu baltmaizes kukulīti. Cik tas bija garšīgs! Jūtāms tikpat laimīgi, kā pārējie pie asajiem rīsiem!

CILVĒKI

Un tagad par nopietnām lietām. Brauciena laikā sapratu, ka mēs varam ļoti daudz mācīties no cilvēkiem Indijā. Tas viņu miers, neskatoties uz briesmīgo nabadzību, ir apbrīnojams. Kaut viņu ir ļoti daudz, neviens negrūstās, neblaustās, visi iet savu gaitu, un galvenais – viss notiek bez stresa. Viņi ne par ko nesatraucas, jo tāpat jau nav ko zaudēt! Tie, kas guļ uz ielām un trošuāriem... – viņiem nekur nav jāsteidzas, jo māju viņiem nav; viņi neko nevar nokavēt, jo neviens viņus negaida; viņiem nekas nav jāargā, jo viņiem nekas nepieder. Viņi sēž uz ielām bariņos, runājas, apspriežas, it kā citu pasaulē nemaz nebūtu, turpat arī nakšņo. Nekādas steigas, nekāda stresa! Ja cilvēki nav iepriekš oficiāli strādājuši, viņiem nepienākas nekāds valsts pabalsts, sociālās politikas

Indijā tikpat kā nav. Valsts nerūpējas un neurtur šos ļaudis. Dažas sezonas laikā atrod lauku darbus. Šobrīd bija kartupeļu vācamais laiks (tos stāda decembrī un novāc martā), redzējām uz lauka daudz šādu vienas dienas strādnieku. Kartupeļus viņi no zemes izsita/izraka ar tādiem kā cirtņiem. Un tas +40 grādu karstumā visas dienas garumā par 1 dolāru. Tāds liktenis piemeklē tos, kam nav bijusi iespēja iegūt izglītību. Tie, kas ir kaut ko izmācījušies, strādā labāk atalgotus darbus. Piemēram, medmāsas pelna ap 200 dolāru mēnesī, ārsti – trīs reizes vairāk.

Mēs satikāmies un iepazīnāmies arī ar Frederika vecākiem. Ļoti patīkami un dzīves gudri cilvēki. Tēvs visu mūžu bijis un vēl tagad ir adventistu mācītājs, bet mamma mājās audzinājusi 5 bērnus. Īsta paraugsieviete un sieva – nekad nerunā, kad vīrs runā, neiejaucas, ir aturīga, klusa, taču visu vēro it kā no malas, gatava dot padomu un iesaistīties, kad tas nepieciešams. Divas dienas ar mums kopā bija arī Frederika māsa Priya ar vīru Andersonu un saviem diviem dēliem. Visi priecājās pēc ilgāka laika atkal satikt Frederiku, jo nu jau trešo gadu viņš cītīgi studē Adventistu Starptautiskā Institūta doktorantūrā Filipīnās.

Vispār mums, baltajiem cilvēkiem, bija jāastopas ar visai dīvainām indiešu izdarībām. Protams, visur uz ielām jutām sev pievērstus skatienus. Mūsu parādīšanās ārpus lielpilsētām laikam bija liels notikums. Zoodārzā Frederikam pat nācās sadusmoties uz vietējiem, jo tā vietā, lai apskatītu dzīvniekus, melnie cilvēki izteikti pētīja un fotografēja mūs, laikam domādami, ka izbēguši baltie mērķaķi. Taču visādi citādi jutām tādu kā bijību mūsu priekšā. Mums visur ierādīja labākās vietas. Kad mēs ēdām, melnie cilvēki neēda, gaidīja, kamēr mēs paēdīsim, un tikai tad ķērās klāt. Kad izdalījām bērniem konfektes, viņi nāca mums klāt un deva nokost pusi. Sapratām, ka viņi nevar ēst paši, kamēr baltais nav pagaršojis.

Mūsu grupa ar Frederika vecākiem un Čennai draudzes mācītāja ģimeni

Indieši telpās neiet ar korpēm, tās atstāj ārpusē pie durvīm. Dīvains žests viņiem ir ar īkšķi pavilkt otram pa zodu, tā ir vispatiesākā pateicības izrādīšana un visdziļākā mīlestības izpausme. Tādu žestu dažas mūsu meitenes izpelnījās no Orissas atraitnes.

Šai sievietei ir nācies daudz ko pārdzīvot! Pirms dažiem gadiem naida pārņemti hinduisti viņas ciemā zvēriģi slepkavoja kristiešus un viņas acu priekšā nogalināja arī viņas vīru – adventistu mācītāju. Pēc šī traģiskā gadījuma viņa palika pilnīgā bezpalīdzībā un bez iztikas līdzekļiem, taču joprojām uzticējās Dievam. Gadījums nāca zināms Ģenerālkonferencē, internetā par to izlasīja Ginta no Siguldas draudzes un aicināja draudzi atbalstīt un finansiāli palīdzēt šai atraitnei. Izdzīvošanai viņai nepieciešami tikai 25 dolāri (ap 13 latu) mēnesī. Pati viņa diemžēl ir analfabēte, neprot ne lasīt, ne rakstīt, Ginta sazinājās caur vietējo ūniju. Gada garumā Siguldas draudze atbalstīja šo atraitni, īsi pirms brauciena pievienojās arī Talsu draudze, bet nu Dievs izkārtēja iespēju viņu arī satikt vaigā! Tā kā Indija ir milzīga, viņa ar dēlu mēroja garu ceļu – 30 stundas ar vilcienu vienā virzienā. Apsolījām, ka arī turpmāk viņu atbalstīsim. Viņai taču ir brāļi un māsas visā pasaulē, arī Latvijā!

DRAUDZES

Un nu par pašu galveno, kāpēc mēs ceļojām uz Indiju. Protams, vairāk par visu interesēja adventistu draudžu situācija Indijā. Jāsaka, par redzēto bijām patīkami pārsteigti. Pirmās divas nakts nakšņojām Ziemeļindijas ūnijas adventistu draudzes tpašumos Deli, kur mācītājs Lābans Rao ir arī Frederika radnieks. Deli starptautiskajā draudzē (angliski runājoša) ir ap 200 cilvēku, pie draudzes ir arī dienas skola pilsētas bērniem. Draudze ir aktīva, dievkalpojumi notiek četras reizes nedēļā. Sasveicinājāmies un aprunājāmies arī ar ūnijas vadītāju, uzzinājām, ka no Indijas 1,2 miljardiem iedzīvotāju 1,3 miljoni ir septītās dienas adventisti. Mācītājs Lābans ar sievu Lovelīnu mūs arī aizveda apskatīt astoto pasaules brīnumu – slaveno Tadžmahāla (*Taj Mahal*) mauzoleju, kas ir arī UNESCO Pasaules mantojuma objekts.

Tad pārlidojām uz Indijas vidieni un divas dienas pabijām Haiderabadā, kur piedalījāmies dievkalpojumos gan piektdienas vakarā, gan sabata rītā un pēcpusdienā. Ar prieku jā-saka, ka Indijā sapulcēs ļoti daudz dzied. Gan zināmas un dzirdētas dziesmas, gan pašu indiešu dziesmas. Arī mēs nodziedājām savu dziesmu „Es gribu sekot”, kurai pievienojās visa lielā draudze. Šeit arī satiku savus 3 sponsorējamus audzubērnus – ļoti nopietnu un jauku meiteni Mamatu (15 gadi) un puisus Mozu (12 gadi) un Praneju (11 gadi). Pats skolas direktors bija viņus atvedis kopā ar vecākiem, ceļā pavadot 5 stundas ar autobusu. Bijām priecīgi par tikšanos, daudz runājāmies, kopā pavadījām visu sabatu. Izrādījās, Mamatai ir vēl 3 māsas, bet mamma sen jau mirusi. Mamatas un Mozus tēvs ir laukstrādnieki, kas priecīgi, ja izdodas dienā nopelnīt 1 dolāru dažādos darbos. Praneja tēvs ir adventistu mācītājs vietējā ciematā. Mamata jau zina, ka grib kļūt par ārsti un palīdzēt nabadzīgiem cilvēkiem. Mozum tuvāka ir matemātika un datorlietas, bet Pranejs grib būt palīgs tēvam Labās vēsts izplatīšanā. Apsveicami, ka tādā vecumā bērniem jau ir skaidri dzīves mērķi! Lai nu kā, bet tagad man mierīgs prāts, jo redzu, ka nauda tiešām aiziet skolēniem un viņu vajadzībām. Mēnesī katram 30 dolāri (=15 lati) man nozīmē neaiziet dažas reizes uz kafejnīcu vai veikalu, bet Indijā skolēni par to var iegūt izglītību, ir labi apģērbti un paēduši!

No Haiderabadas lidojām uz Bangalori un 2 nakts nakšņojām Hosurā. Te atrodas Dienvidāzijas divīzijas mītne (divīzija aptver Indiju, Nepālu, Butānu un Maldivu salas). Šajā drau-

dzē arī Frederiks kalpojis ilgus gadus. Tikām pieņemti pie divīzijas prezidenta Džona Ratinaraja (*John Ratinaraj*), kas pastāstīja par draudzes situāciju Indijā un tieši Tamil Nadu štatā. Adventisti Indijā darbojas jau apmēram 100 gadus, Labās vēsts sludināšana iesākusies no Ziemeļindijas, no

Frederiks priecīgs, mūs sagaidot Deli

Kalkutas. Paralēli garīgam darbam lielu uzsvāru draudze liek uz izglītību. Visā Indijā ir 288 adventistu skolas, bet Tamil Nadu štatā ir 72. Piemēram, turpat Hosurā skolu ar 7 bērniem atvēra 1991. gadā, bet šodien tur mācās jau 3686 skolēnu. Tur ir gan kristieši (adventisti, protestanti, katoļi), gan musulmaņi, hinduisti, sikhi u.c. (viņus var atšķirt pēc dažādu krāsu punktiem uz pieres, tie parāda, ka viņi tic kādam noteiktam citam dievam). Arī mācību maksa ir atšķirīga. Vismazāk par bērnu skološanu maksā divīzijas darbinieki, lielākas atlaides ir arī draudzes locekļu bērniem, bet pārējie maksā pilnu maksu. Kaut arī adventistu skolas ir valsts atzītas, tomēr valsts mūsu skolas finansiāli neatbalsta, pretējā gadījumā skolā būtu jānotur valsts eksāmeni, kas nereti iekrīt arī sabatos, kā arī vēlēšanu laikā jāierīko vēlēšanu iecirkņi. Pavisam nabadzīgiem skolēniem tiek meklēta sponsoru palīdzība. Pašlaik skolēnus atbalsta ap 2500 sponsoru no visas pasaules. Protams, skolā notiek arī kristīgā mācība, taču skola nedrīkst lemt par skolēnu kristībām, jo tad var nākties saskarties ar vecāku sūdzībām, un skolas administrācijai draudētu problēmas. Bijušie skolēni izvēlas kļūt par draudzes locekļiem jau pieaugušā vecumā, un vairākas draudzes arī savā ikgadējā ziņojumā uzsver, ka pēdējā laikā jūtami audzis draudzes locekļu skaits.

Apmeklējām šo minēto adventistu skolu Hosurā – visiem skolēniem ir glītas skolas formas. Mazajām pats par sevi, bet arī lielajām meitenēm mati kārtīgi sapīti bizēs. Nekādu mūsdienu jauniešiem raksturīgu vaļību, plikumu, pīrsingu, tetovējumu, uzkrītošu auskaru vai citu nevēlētu. Klases ir pārpildītas, ap 50-60 bērnu, skolēni sēž arī uz grīdas, lai tikai varētu mācīties. Kad iegājām klasēs, visi momentā piecēlās. Starpbrīžos neviens neskrien un nedauzās, bet staigā ar grāmatām un apzinīgi atkārtoto uzdotu. Viņi novērtē milzīgo izglītības nozīmi, tas viņiem nākotnē ir *būt vai nebūt* jautājums! Aizkustināts no redzētā, arī Juris Saulkalns no

mūsu grupas skolas direktoram izteica vēlēšanos sponsorēt kādus nabadzīgus skolēnus, un vakarā jau viņš satika savus 3 audzubērnus – tēva atstāto piecgadīgo Annušku no 8 cilvēku ģimenes un divus kādas mūsu draudzes māsas – jaunas atraitnes – bērnus, kuras vīrs nesen 34 gadu vecumā pēkšņi miris no sirds lēkmes. Arī mūsu Sarmītes sirds tika uzrunāta, un viņa apņēmas būt kādam par sponsoru no jaunā mācību gada.

Jāuzsver, ka dienvidos, kur ir vairāk kristiešu, ir mazāk analfabētu. Un vispār var redzēt, ka kristietība ļoti pozitīvi iespaido apkārtējo sabiedrību. Kā zināms, Indijā ne visai

Frederika dzimtā ciema zēns

rūpējās par tīrību, bet pie mūsu draudzes namiem un skolām viss bija sakopts, satīrīts. Arī draudzes cilvēki tādi atvērti, smaidoši, pretimnākoši, nāk parunāties, nenorobežojas no citiem. Martā bija plānots kāds apjomīgs jauniešu pasākums, redzējām, cik rūpīgi draudze tam pirms tam gatavojas ar regulārām lūgšanām, ziedojumiem. Tā kā draudzē ir arī ārsti, bija paredzēts veikt medicīnisko pārbaudi nabadzīgiem cilvēkiem, doties uz slimnīcām ziedot asinis, apmeklēt vecos ļaudis utt. Protams, vienlaicīgi jābūt arī ļoti uzmanīgiem! Joprojām ir jūtams naidis no nekritiešu puses. Neilgi pirms tam pilsētā bija notikuši vairāki sprādzieni, kuros dzīvību zaudēja 25 cilvēki. Draudzes cilvēkiem, darbojoties sabiedrības labā, jābūt modriem un jāievēro piesardzība!

Šoka terapija mūs piemeklēja Frederika dzimtajā ciematīnā *Paranchervali*. Te ir tikai 12 māju, iedzīvotāji viens otru labi pazīst. Frederika tēvs bijis pirmais no ciema, kas atradis patiesību un ticis kristīts kā adventists. Tad ciema iedzīvotājiem skaidrojās Bībeli, līdz nodibinājās adventistu draudzīti ar 10-12 cilvēkiem, arī Frederika vecvecāki atgriezušies. Tēvs lūdzis ūnijai uzcelt nelielu baznīciņu, pats darbojies kā draudzes vecākais. Tad kļuvis par mācītāju citā draudzē un joprojām jau 40 gadus strādā par mācītāju dažādās draudzēs. Pirms vairākiem gadiem vecāki pārcēlušies uz netālo pilsētu, jo tur strauji augusi mūsu draudze un vajadzējis papildspēkus – vēl kādu mācītāju, tā ūnija nosūtījusi tēvu kalpot uz pilsētu, bet ciematīnā pēc vecvecāku nāves draudzes dzīve panīkusi.

Gaidot mūsu ierašanos, bija izsludināta vietējās adventistu draudzes jaunatklāšana. Zinot, ka mēs ieradīsimies, gan tēvs, gan vietējie draudzes locekļi sarosījušies un nolēmuši atjaunot draudzi un aktivizēt tās darbību. Pie nelielās baznīcas durvīm bija piestiprinātas plāksnes ar 10 baušļiem, ciemā bija izsludināti svētki, baznīca bija izpušķota, notikums bija izziņots tuvu un tālu, aicināti visi! Frederiks teica, ka pasākums ir nopietns, šī būšot pirmā diena pēc ilgāka laika, kad hinduisti plašāk dzirdēs par Dieva desmit baušļiem. Tas tiešām bija svinīgi! Neskatoties uz +43 grādu karstumu un uz to, ka hinduisti ir ļoti ļoti skeptiski, lai neteiktu, naidīgi noskaņoti pret kristiešiem, sanāca daudz interesentu, ap 50-60, neskaitot bērnus. Šis ciematīnš ir kā hinduistu centrs, te bieži rīko dažādus festivālus un elku pielūgšanas svētkus un rituālus, kad sabrauc hinduisti no apkārtējiem ciematiem. Lai nu kā, skatot dziesmām un mūzikai, Ginta ar lūgšanu iesvētīja plāksnes ar baušļiem pie baznīcas ārdurvīm, bet mūsu Antrai Āriņai tika uzticēts pārgriezt sarkano lenti un pirmajai ieiet baznīcā, aiz sevis ievēdot pārējos. Bija ieradušies divu ūniju vadītāji (viens pat mērojis 300 km), sekoja svinīgas runas un apsveikumi. Baznīcā solu nav, visi sēdēja uz salmu paklājiņiem uz grīdas, tikai mūs nosēdināja uz krēsliem pašā priekšā kā uz skatuves, mēs saņēmām pateicības vārdus un dāvanas no katra runātāja (ja vien zinātu, par ko īsti). Jūtām patiesu prieku un tādu kā apbrīnu un pielūgsmi no vietējiem cilvēkiem par to vien, ka esam apciemojuši viņu mazo ciematīņu un piedalāmies viņu priecīgajā dienā. Taču vislielākais šoks bija, kad uz vienas plāksnes pie baznīcas durvīm ieraudzījām iegravētus visu mūsu vārdus... Tas bija absolūti nepelnīts gods! Tas taču it nemaz nebija mūsu nopelns, ka šeit tika atjaunota draudze! Taču tieši mēs saņēmām vislielāko pateicību... Jā, vārdos visi pateicās arī Dievam, bet darbos – mums! Visi bijām ļoti aizkustināti, bet caur asarām vēl kopīgi dziedājām ar šiem cilvēkiem. Lai nu kā, lūgsim par šo nelielo draudzīti mazajā ciematīnā un par tās iedzīvotājiem!

Otru sabatu mēs pavadījām draudzē Čennai pilsētā, kur ir ap 6 miljoni iedzīvotāju un 90 adventistu draudzes! Gan piektdienas vakarā, gan sabata rītā apmeklējām to, kas bija tuvāk viesnīcai. Arī pie šīs draudzes ir adventistu skola ar gandrīz 2000 bērniem, un mācītāja sieva ir skolas administratore. Prieks, ka draudze ir aktīva, dziedoša, smaidoša! Redzējām, ka piektdienas vakarā kāds pusaugu puika gāja pa pilsētas ielām un visiem pretimnācējiem novēlēja *Happy Sabbath!*

Tā 10 brīnišķīgas dienas bija pagājušas, un pienāca laiks posties mājup. Kopīga lūgšana un atvadu sveiciens lidostā Frederikam un viņa vecākiem, lielā raudāšana Sandrai un Anitai, kuras ir līdz sirds dziļumiem iemīļējušas Indiju un pie pirmās izdevības tur atkal atgriezīsies. Lūgsim par Anitu, kuras kvēlākais sapnis ir strādāt misijas darbu Indijā un kā medmāsa palīdzēt cilvēkiem!

Visu garo ceļu gremdējāmie patīkamās atmiņas, apbrīnojot indiešu mieru, laipnību, atvērtību, mīlestību, lēnprātību, pazemību, līdz skaļš uzbrieciens Maskavas lidostā „*Vi čto tut stoitje, čto vam nado!*” atsauc mūs realitātē.

Paliec sveika, kontrastu Indija! Kādu mazu sirds stūrīti jau tu paņēmi, jā...

Pāri visam pateicība Debesu Tēvam par doto lielisko iespēju, par apsardzību, gādību un mīlestību!

Ansis Roderts,
fizioterapeits

MIEGS, GRAFIKS UN SKAIDRS PRĀTS

Trīs principi ir pamats, lai stresa pilnajā ikdienā iegūtu līdzsvaru, vienlaikus cīnoties par personīgo, ģimenes un profesionālo veiksmi.

Mēs dzīvojam aizņemtā pasaulē. Daudziem no mums darbs ir kļuvis par dzīvi. Mēs steidzamies no vienas vietas uz otru, noņemamies pie saviem datoriem un runājam pa telefonu visas dienas garumā. Mēs ņemam darbu līdzī uz mājām un vienmēr esam satraukti par nākamo dienu. Šāds saspringts dzīvesveids rada vismaz trīs problēmas:

- 1) tas var atstāt nopietnas sekas uz veselību;
- 2) aizraujoties ar aizņemtību, daudzi ir aizmirsuši dzīves prioritātes. Mums ir nepieciešams līdzsvars, lai dzīvotu veselīgu dzīvi – fiziski, emocionāli un garīgi.
- 3) aizņemtais dzīves stils rada pārsātinātību, kas izraisa apātiju un garlaicību. „Ja mums no visām pusēm ir dažādi stimuli, mēs sasniedzam tādu punktu, kur vairs nespējam pietiekami dziļi reaģēt ne uz ko. Bombardēti ar visu, kas ir aizraujošs un pieprasa mūsu uzmanību, mēs sliecamies.. atslēgt savu uzmanību no jebkā.”¹

Sekojošie trīs principi ir svarīgi, un tos ir iespējams īstenot visiem – vienai, vai esi ceļojošs speciālists, pārgurusi mājsaimniece vai noraižējies students.

1. Atvēli laiku savai fiziskajai veselībai.

Nedomā, ka esi pārāk aizņemts, lai rūpētos par savu veselību. Lai līdzsvarotu dažādās prioritātes un aizņemtos grafikus, svarīgi līdzekļi ir šādi:

Uzturs. Kofeīns, cukurs un alkohols ir stimulantī, kas laupa nervu sistēmai tās īsto enerģiju. Tie rada atkarību, bezmiegu un vēl lielāku nogurumu. Ar šķiedrvielām bagātie augļi, dārzeņi, graudaugi, rieksti un pākšaugi nodrošina barības vielas un antioksidantus, kas veido smadzenes un imūnsistēmas veselību, dod enerģiju nervu sistēmai un mazina stresu. Pārtikas veikalos un ēdnīcās tagad ir iespējams nopirkt izstrādājumus, kas ir veselīgāki, piemēram, pilngraudu maize vai makaroni, garšīgi dārzeņu vai augļu salāti, pupas, svaigi dārzeņi, ārstniecības augu tējas. Ņem līdzī pudelīti ar ūdeni, lai atcerētos bieži dzert ūdeni. Uzbudinātība un nogurums var nozīmēt to, ka tev ir nepieciešams ūdens.

Kustības. Kustības mazina nemieru un nogurumu, kā arī vairo enerģiju – gan fizisko, gan mentālo. Tās uzlabo koncentrēšanās spējas, problēmu risināšanas iemaņas un garastāvokli. Desmit minūšu pastaiga var uzlabot tavu garastāvokli vismaz uz stundu. Gaidīšanas laiku izmanto pastaigai. Pēc garas tikšanās vai nogurdinošas darba dienas tu vari nomierināties un atjaunot savus spēkus labā pastaigā. Esot darbā, izmanto kāpnes. Izmanto pārtraukumu, lai apietu apkārt biroja ēkai un izbaudītu svaigu gaisu un saules gaismu. Dzer ūdeni un ēd svaigus augļus, nevis putojošus sodas ūdeņus un neveselīgas konfekšu tāfelītes.

Atpūta. Hronisks miega trūkums pārpludina tavu ķermeni ar stresa hormoniem, bojā cukura līmeni asinīs, traucē mācīšanos, palielina slimību un depresijas risku, kā arī grauj mentālo un fizisko enerģiju. Kvalitatīvs, dziļš miegs ir saistīts ar garāku mūžu, uzlabotu enerģiju, garastāvokli, prāta darbību un veikumu. Tas mazina arī liekā svara, diabēta, sirds slimības, paaugstināta asinsspiediena, vēža risku, kā arī daudzus ar stresu saistītus traucējumus. Kofeīns, pārāk daudz tauku un cukura uzturā, alkohols, vēlas vakariņas, rūgtums pret kādu cilvēku un kustību trūkums dod savu artavu miega kvalitātes pasliktināšanā.

2. Atvēli laiku savai garīgajai veselībai.

Stundām ilga sēdēšana pie televizora vai internetā laupa enerģiju un palielina nogurumu un spriedzi. Toties prātu atsvaidzinošas pārmaiņas ir kā mazi atvaļinājumi smadzenēm. Pie tādām pieder relaksējoši hobiji, aktīvā atpūta, sadraudzības brīži, mācīšanās un brīvprātīgais darbs. Bez tam garīgā veselība ir līdzsvarota dzīvesveida centrā. Ir svarīgi atvēlēt laiku, lai noliktu savas prioritātes pie Dieva kājām. Stiprini savu garīgo dzīvi, savienojoties ar Dievu lūgšanā, lasot Bībeli un garīgi iedvesmojošu literatūru.

3. Salēnini tempu, vai arī tu būsi izsmelts!

Kad esam pārguruši un tuvojamies sabrukumam, nenovēršamas sekas ir neefektivitāte, uzbudinātība, slikta veselība un līdzsvara trūkums. Ir daudz labu lietu, ko darīt. Bet reizēm arī „labo lietu” var būt par daudz. Tādā gadījumā ir svarīgi saprast vissvarīgākās prioritātes.

Jēzus iedrošināja savus darbā nogurušos mācekļus: „Nāciet savrup nomaļā vietā un mazliet atpūties.”² Jo pie viņiem nāca daudz cilvēku, un viņiem nebija laika pat paēst.

Radot šo pasauli, Dievs zināja, ka cilvēkiem būs vajadzīgs īpašs laiks atpūtai, sadraudzībai un lai satiktos ar Viņu, tāpēc Viņš nolika īpašu dienu tieši šim mērķim.³ „Atceries svētīt sabata dienu! .. septītā diena ir sabats Kungam.. – tad nedari nekādu darbu.”⁴

Dievam rūp tavs darba grafiks – Viņš grib, lai tu atpūties fiziski, emocionāli un garīgi. Viņš aicina tevi ieiet Viņa dusā.

Mums visiem ir daudzas lomas un atbildības, tās ietver tādas jomas kā darbs, laulība, bērni, personība, draudze un sabiedrība. Katra loma var dot piepildījumu un enerģiju, ja tās ir pareizā līdzsvarā. Līdzsvarot dzīvi varam veidot tikai vienu dienu – tikai šodien. Taču tā nav nejaušība – tā ir izvēle!

² Marka 6:31

³ 1.Mozus 2:2-3

⁴ 2.Mozus 20:8,10

¹ Winter R., *Still Bored in a Culture of Entertainment* (InterVarsity Press, Downer's Grove, IL. 2002), 37. lpp.

IZAICINĀJUMS POLITIKĀ

Intervēja
Aidis Tomsons

Viņš šovasar atvērs Veselības centru. Ir saņēmis aicinājumu apsvērt iespēju kalpot draudzē kā mācītājs. Un tikko kā ievēlēts par vietējā Dundagas novada deputātu. Ansis Roderts atzīst, ka viņam ir gribēšana un Dieva dotas dāvanas darboties. Nākamajā nedēļā pēc vēlēšanām „Adventes Vēstis” lūdza Ansim atrast laiku intervijai.

Kāpēc nolēmi iesaistīties politikā un kandidēt vēlēšanās?

Jau 2 gadus mēs, 4 dažādu konfesiju kristieši (baptisti, adventisti, luterāņi un no Prieka Vēsts), Dundagā satiekamies lūgšanas grupā. Mēs runājam par Bībeli, lūdzam Dievu un pārrunājam arī aktuālus jautājumus novadā, kas mums ir svarīgi. Novadā ir problēmas, un ir daudz cilvēku, kas vienmēr saka, ka viss ir slikti. Bet kad viņiem saka – ejam, darām, lai būtu labāk –, tad bieži vien viņi iežmiedz asti kājstarpē, sak, ko tad es. Mēs daudzkārt to pārrunājam un sapratām, ka nav jēgas kādu lamāt vai rāt, ka ir slikti, bet vajag iet un darīt. Tā arī izdomājām.

Es arī personīgi esmu daudz domājis, kā šeit, Dundagā, aizsniegt cilvēkus, kā viņiem kalpot un ko labu izdarīt. Esmu izmēģinājis daudz dažādus variantus, bet liekas, ka viņi ir diezgan aizvērti. Un es sapratu, ka darbošanās pašvaldībā varētu būt viens no veidiem, kā viņus uzrunāt. Es jutu sevi aicinājumu un izvēlējos rīkoties.

Kandidātu sarakstā tu biji pirmais. Tā bija tevis veidota partija?

Es veidoju savu komandu un vēlēšanu sarakstu. Tā kā Dundagā ir mazāk par 5000 iedzīvotāju, mums nevajag veidot partiju, pietiek ar vēlētāju sarakstu. Bija jāsavāc 20 atbalstī-

tāji, jāreģistrējas, un tā mēs arī rīkojamies. Atradu cilvēkus, uzrunāju, viņi atsaucās un bija gatavi riskēt. Viena no viņiem bija bijusī deputāte, arī viņa mani iedrošināja, viņa bija otrā aiz manis. Pārējie visi bija līdz šim ar politiku nesaistīti.

Vai jūs tur bijāt vairāki kristieši?

Puse no mums bija saistīti ar kristietību. Lai gan viņi visi nebija mūsu lūgšanu grupā. Četri no mums bija cieši saistīti ar kristietību, daži nedaudz un daži vispār nē. Bet pret kristietību nebija neviens. Jo mēs kopīgās sanāksmes arī noslēdzām ar lūgšanu, un nekādu pretenziju nebija. Visi bijām pozitīvi, atvērti cilvēki.

Vai visi jaunievēlētie deputāti esat jau tikušies?

Vēl nē. (Kad lasīsīt šo interviju, jaunā Dome jau būs uzsākusi savu darbu – red.piez.) Esmu ar lielāko daļu no ievēlētajiem sazvanījies. Esam runājuši par to, kas varētu notikt tālāk. Neviens saraksts nav ieguvis absolūto vairākumu. Tāpēc būs jāveido koalīcija. No populārākā saraksta ir ievēlēti 4 deputāti (Ansis no sava saraksta ir vienīgais ievēlētais – red.piez.), bet ir nepieciešamas 5 balsis, lai izveidotu Domes vadību. Pavisam būs 9 deputāti.

Es vēl pirms vēlēšanām aicināju arī citu sarakstu pārstāvjus

kopīgi tikties ar vēlētājiem. Bija kandidāti, kas arī atsaucās. Arī no tā saraksta, kurš tagad ir ieguvis vislielāko vēlētāju atbalstu. Viņu vadītājs ir vīrs jau gados, veco, labo laiku simbols. Viņš pats personiski apstaigāja mājas un aicināja balsot par viņu. Un cilvēki tiešām par viņu balsoja. Savulaik ir bijis priekšnieks Dundagas pagastā, vienubrīd arī Saeimas deputāts Rīgā.

Pēdējos 4 gados mums ir klājies ļoti raibi. Pēdējā sasaukumā ir 3 reizes mainīts priekšsēdētājs. Mums te ir gājis kā Jūrmalgeitā.

Vai citos sarakstos arī ir kristieši?

Ir viens katolis. Ir arī baptistu draudzes vecākais, kurš kādreiz bijis priekšsēdētājs.

Protams, kristieši kļūst par politiķiem, jo viņiem ir mērķis izdarīt cilvēkiem kaut ko labu. Bet kā līdz tam lai tiek? Politika ir sfēra, kurā darbošanās ir ļoti tuvu riska robežai. Bieži ir tā, lai tiktu pie varas svirām, vispirms kādam ir jāpiesienas. Sak, es izlikšos, ka atbalstu, bet kad vajadzēs, tad arī uzmetīšu. Vispirms izliekas par draugu, tad izdevīgā brīdī kļūst par ienaidnieku, lai pats tiktu vajadzīgajā amatā. Un tas viss ar cēlu mērķi.

Vilinājums jau pastāv – sākumā izspēlēs šādu spēli, bet tad tiks amatā un varēs beidzot sabiedrībai izdarīt kaut ko labu. Zinot to, man jāatzīst, ka es pat bieži vien nevaru pateikt par citiem, kurš ir labais un kurš sliktais, un ieņemt striktu pozīciju. Politikā ir vajadzīga gudrība. Bet es ticu, ka izlikšanās vietā pretī var likt dziļu laipnību, pretimnākšanu, atsaucību, uzklausīšanu, arī pazemību, sava viedokļa neuzspiešanu. Bieži vajag pagaidīt, līdz tiek sadzirdēts, nevajag izlēkt ar savu pārliecību tur, kur to nevajag darīt.

Darbojoties politikā, ir iespēja daudz ko iemācīties. Arī draudzei, ja tā grib iziet sabiedrībā, būtu nepieciešams daudzus šos aspektus ņemt vērā. Man tā liekas interesanta pieredze. Daudzi adventisti baidās šo mākslu apgūt, bet tā ir ļoti nepieciešama. Ja kristieši sprauz augstus mērķus strādāt ar sabiedrību, tad ir jāiemācās veidot attiecības. Manuprāt, politikā to var apgūt. Vienmēr būs grūti jautājumi, kuros jāpieņem lēmums. Un, ja cilvēks netrenējas uzņemties atbildību riskēt iet cauri sarežģītai situācijai, lai mantotu dvēseles, tad mēs pazaudējam iespējas. Ir jāuzņemas risks kļūdīties, bet pieredze ir vajadzīga.

Ko tu atbildi tiem adventistiem, kas uzskata, ka kristietība un politika ir nesavienojamas lietas?

Patiesībā jāpaskatās uz vārda „politika” patieso nozīmi. Būtībā tā ir sabiedriska aktivitāte. Ikvienu aktivitāte ir politika. Mēs esam sabiedrības daļa, tātad esam arī politikas daļa. Politika ir sabiedrības pārvaldīšana. Mēs visi dzīvojam zem politikas. Mēs klausām likumiem, lietojam politikas instrumentu – naudu utt. Arī Bībelē var lasīt gan par Danielu, gan citiem, kas bija ļoti augstu politisku amatu pārstāvji. Galu galā visa Israēla pārvalde bija politiska – daudz politikas ir Vecajā derībā. Tāpēc es neredzu iemeslu, kāpēc nevajadzētu darboties politikā.

Kur ir tava draudze?

Talsos. Bet tā ir diezgan tālu. Kādreiz no mājām līdz draudzei bija 50 kilometru, tagad ir 70. Šobrīd uz Ventspili aizbraukt ir pat vienkāršāk, tur ir ļoti labs ceļš. Tāpēc es saņoju par grupu šeit, uz vietas. Bet sabatos es biežāk braucu uz Talsiem, reizēm paliekam ar ģimeni tepat, tad mums ir ģimenes dievkalpojums. Ģimene mums ir liela, 7 cilvēki.

Ko par tavu iesaistīšanos politikā saka draudzē?

Neko negatīvu neviens nav teicis. Ir bijis tikai atbalsts. Mācītājs ir atbalstījis, arī citi.

Un ģimene?

Sievai sākotnēji teica – es negribu visu to netīrumu straumi, kas nāk pār politiķiem. Bet vēlāk teica – ja reiz esi izlēmis... Viņa atbalsta.

Ko tu ceri izdarīt, tagad kļuvis par deputātu?

Jau ar pirmajām dienām pēc vēlēšanām ir sākusies varas dalīšana, un domas par reālajiem darbiem palikušas iepakulās. Esmu kļuvis par piekto nepieciešamo balsi vienai vai otrai komandai, kura varētu veidoties. Man ir labas attiecības ar visiem ievēlētajiem deputātiem, un mana saraksta politiskais uzstādījums bija saliedēt domes darbu. Sliecos strādāt komandā, tad man varētu uzticēt vadīt Izglītības, kultūras, sporta un sociālo komiteju. Tātad es būtu atbildīgs par 4 sfērām.

Kolka – otrs lielākais centrs novadā –, ir palikusi pabērna lomā, esmu vienīgais deputāts, kuru varētu uzskatīt par šīs vietas pārstāvi. Kolcinieki ir satraukušies, ka skolu, bērnudārzu un kultūras nodaļu, tāpat kā mūzikas skolu apvienos ar Dundagu, kura atrodas 40 km tālu. Tas mazinās vietējo patriotismu un šo iestāžu kvalitātīvu attīstību. Sociālajā jomā preventīvais darbs tikpat kā netiek darīts. Novadā problēmu ir ļoti daudz, un mans uzdevums (tā mēs pieteicām savu sarakstu) ir tās sadzirdēt, rūpēties, lai tiktu iekļautas plānos, stratēģijās un konsekventi risinātas. Ļoti gandarīts būtu, ja varētu kaut nedaudz saliedēt sabiedrību.

Tā būtu iespēja arī stāstīt par savu ticību?

Protams, ka tās ir jaunas iespējas. Būs dažādas tikšanās, uzrunas, kurās var ielikt domu graudus, kas ir ar dziļu morāli un garīgu vērtību. Tā ir iespēja arī atklāt kristietību, parādīt, ka kristietis var godīgi darboties arī politikā. Tas varētu būt gods draudzei, un man tas ir izaicinājums noturēties ar godu. Nesasmērēties. Mums arī ir plānots reizi mēnesī rīkot tikšanās nedaudz kristīgā garā, kur pārrunāt sabiedrībai svarīgus jautājumus. Un arī kristīgus jautājumus. Varbūt cilvēki kļūs atvērtāki.

Vai tavas aktivitātes draudzē veselības jomā netiks pamestas novārtā?

Šobrīd izskatās, ka es to varēšu apvienot. Domes sēdes ir tikai reizi mēnesī, vēl reizi mēnesī finanšu komitejas sēdes, Izglītības komitejas sēdes varētu būt vēl retāk. Protams, būs kādas ārkārtas sēdes. Taču ticu, ka visu varētu apvienot. Procedūras, kuras es šeit nodrošinu kā fizioterapeits, man nav tik daudz. Arī Veselības centrā, ko plānoju augustā atvērt, lielākā intensitāte būs reizi mēnesī. (*Par šo centru, kuras reklāma ir atrodama uz žurnāla vāka, plašāk Ansis sola uzrakstīt kādā no tuvākajiem AV numuriem – red.piez.*) Visam ceru atrast laiku. Turklāt Veselības centram meklēju komandu, kas varētu pieslēgties un palīdzēt. Es tur nebūšu viens pats. Tur varēs deleģēt pienākumus citiem un darboties.

Ir vēl viens izaicinājums. Esmu saņēmis uzaicinājumu no draudžu savienības uzņemties mācītāja amata pienākumus Ventspils draudzē. Dundagas novadu vienmēr esmu uzskatījis par savu misijas lauku, un Dieva darbs ir mana prioritāte. Es varbūt kļūdos domājot, kāpēc šis piedāvājums ir pēdējais, bet šķiet, ka tā ir norāde par to, lai apvienoju visu. Vadītāja pienākums ir vadīt un organizēt, daudzus darbus deleģēt citiem. Galvenais, lai apakšā ir komanda, kurai tu uzticies un ar kuru kopā vari strādāt. Tad viss notiek.

AUGU VALSTS

IZRAĒLĀ

Krū: Ak, kāds trakoti liels karstums šodien! Pilnīgi ģībiens nāk virsū! Latvijā tagad droši vien pūš vēss vējiņš, čalo vēsi strautiņi... Domājot par to, man jau gribas mājās!

Krā: Nu nē, brālīt! Mājās saulīte arī saimnieko uz nebēdu! Šobrīd tur ir kārtīgs karstumiņš! Tikko klausījos vārnu laika ziņas.

Krū: Nu, tad jau nav tik traki. Kāda starpība, kur mani nokarsē. Te vismaz es varu iepazīt šo zemi, vai ne, māsiņ?

Krā: Jā, brālīt, domāsim labas domas. Paskaties – viss tik zaļš un smuks! Zied puķes un koki.

Krū: Jā, brīnos gan, kā tādā karstumā vēl viss tik jauki zaļo un nemaz nav nobeidzies.

Krā: Bet vai tu zini, kādi augi sastopami zemē, kurā dzīvoja Jēzus?

Krū: Nē, nezinu gan. Esmu tikai pamanījis, ka te ir citādi augi un koki nekā Latvijā.

Krā: Zini ko, brālīt! Paprasisim mammucītim, lai viņa mums pastāsta, kas te īsti aug, zaļo un zied! Viņa taču mums ir ļoti liela gudriniece!

Mamma: Jā, labprāt pastāstīšu, ko esmu uzzinājusi. Kā jau esat pamanījuši, te ir siltāks, tāpēc arī augi ir citādāki. Piemēram, vai jūs zināt, kā sauc šo sudrabpelēko koku ar sarkanīgo stumbru?

Krū: Šito es zinu – tas ir olīvkoks.

Mamma: Pareizi, Krū. Šie koki aug visur, pat sausā un akmeņainā zemē. Tie aug lēni un sasniedz

15 m augstumu. Tie var dzīvot pat tūkstoš gadus.

Krā: Tad jau sanāk, ka šeit ir vēl koki, kas ir no Jēzus laikiem?

Mamma: Jā, tā ir. Mēs ar jums šobrīd atrodamies kādā ļoti īpašā vietā – Ģetzemanes dārzā (foto). Šeit ir vieni no vecākajiem olīvkokiem visā Izraēlā, un pats Jēzus bija iecienījis vairākkārt šeit iegriezties un atpūsties.

Krū: Bet šis koks ir tāds eļļains! Varbūt kāds putnēns, zarā tupēdams, bija nodomājis cept pankūkas un tam netīšām izlijusi eļļa?

Mamma: Krū, neviens šeit nekādu eļļu nav izgāzis! Vienkārši šī koka koksne ir cieta, skaista, un tā visu laiku eļļojas. Olīvkoka augļi ir olīvas. Viens koks var dot pat līdz 100 litriem eļļas.

Krā: Es atceros, kad lasījām Bībelē par Noa, tur taču balodis arī atnesa šķirstā olīvkoka zariņu tad, kad tie plūdi beidzot bija beigušies.

Mamma: Jā, tā bija. Olīvkoka zars nozīmē arī sveicienu un mieru.

Krū: Tas ir ļoti interesanti.

Krā: Pastāsti, mammucīt, lūdzu, vēl kaut ko arī par citiem augiem.

Mamma: Labi. Bībelē bieži ir pieminēts vīģes koks. Tam ir ļoti lielas lapas. Pašas vīģes ēd svaižas, žāvētas vai ieceptas raušos. Tās izmanto arī kā ārstniecības līdzekli uz augoņiem. Vīģes koka īpatnība ir tā, ka tam ir trīs ražas – agrās, vasaras un

ziemas vīģes. Tā augļiem jāparādās reizē ar lapām un jābūt visu laiku, kamēr ir lapas.

Krū: Mammīt, tu reiz mums stāstīji par kādu vīru, kurš bija trakoti maziņš augumā. Lai redzētu Jēzu, tas pat uzrāpās vīģes kokā. Nevaru atcerēties, kā viņu sauca...

Krā: Tas, brālīt, bija Čaķejs.

Mamma: Jā, tā viņu sauca. Vīģes koku Jēzus ir pieminējis arī līdžībās, par to var lasīt Bībelē Mateja 24:32 un Lūkas 13:6.

Krū: Bet man vislabāk garšo tās mazās, saldās, sulīgās odziņas no vīna koka. Vai vari pastāstīt arī par šo koku?

Mamma: Jā, šis koks Bībeles zemes ļaudīm bija ļoti svarīgs. Vīna koka augļi ir vīnogas. Tās ēd svaižas, žāvētas (rozīnes), gan spiež arī sulu. Vīna kokam nav viens noteikts stumbrs. Tam ir tikai zari, kas sākas uzreiz pie zemes. Bet zari prasa rūpīgu kopšanu, lai no tiem iegūtu augļus. Tie ir arī jāfira un jāpacērp. Vai atceraties, kas iestādīja pirmo vīna koka dārzu?

Krā: Šķiet, ka tas bija Noa.

Mamma: Tā gan. To var izlasīt 1.Mozus 9:20. Arī Jēzus ir salīdzinājis sevi ar vīna koku (Jāņa 15:1). Bet Bībelē vēl ir pieminēti arī dadži un ērkšķi. Jēzus pieminēja ērkšķus, stāstot līdžību par sējēju (Mateja 13:7). Pirms krustā sišanas romiešu karavīri lika Jēzum galvā no ērkšķiem pītu kroni (Mateja 27:29). Un, protams, šajā zemē ir sastopamas arī daudzas puķes. Mateja evaņģēlijā Jēzus mūs aicina mācīties no puķēm.

Krā: Interesanti, ko tad varam mācīties no puķēm?

Mamma: To nu gan, mani bērniņi, un jūs, mīļie lappusītes lasītāji, izlasiet paši Mateja evaņģēlijā 6:28-33.

Krū: Nu, tad nav ko kavēties! Ķeramies tik klāt!

Krā: Labi. Es tūliņ atnesīšu mūsu Bībelīti!

Diena, kad 1999. gada pavasarī Tukumā ciemojās Guna Rīmane un draudzei pastāstīja par Ceļa meklētāju kustību un mācību programmu, man ir iespiedusies atmiņā. Kopā ar pārējiem pusaudžu vecākiem klausījāties Gunas stāstu par izveidotajiem klubiem Rīgā, Kandavā, Dobelē, Liepājā, Jelgavā, Līvānos un Cēsīs un gaidāmo CM vasaras nometni Buses pilskalnā, un sapratām, ka arī mums tur ir jābūt klāt. Vīta, Sandija, Sandis, Toms, Kristaps un Ēriks pēc aizrautīgi pavadītajām nometnes dienām devās mājās, bet vadītājiem bija iespēja palikt uz mācībām nometnes viesā Roberta Holbruka (ASV) vadībā. Kopā ar Vēsmu Eglīti un Daci Bičoli ar interesi piedalījāties šajā seminārā, un septembrī Tukuma "Lāču" klubs sāka savu darbību.

Aizvadītajā laikā nomainījušās vairākas ceļa meklētāju paaudzes, un liela pateicība jāizsaka vecākiem, kuri ir atbalstījuši savu bērnu darbošanos klubā, ziedojuši savu laiku un līdzekļus, lai katra mācību gada lielākajā notikumā – vasaras nometnē – mums nekā netrūktu. Cik patīkami, ja pie koka konstrukciju būves talkā nāk Ojārs un Arnis, Bībeles gudrībās iedziļināties palīdz Dace, bet par veselīgām un sārtīgām maltītēm rūpējas Liene.

Ir prieks par izaugušajiem ceļa meklētājiem, kuri aktīvi iesaistās draudzes dzīvē. Savus muzikālos talantus lietā liek Annija, Beāte, Alise, Lana un Ilva, turklāt Annija šajā mācību gadā ir lielākais palīgs darbā ar Drauga klases bērniem. Savukārt Kaspars, Beāte un Alise ar lielu atbildības sajūtu darbojas „Jaunieši Kristum” komandā, bet Sintijas un Ilvas spilgto aktiermākslu varējām vērot sadarbībā ar ADRA Austrija rīkotajās akcijās, kad ceļa meklētāji palīdzēja dalīt dāvanu kastītes sociāli maznodrošināto ģimeņu bērniem.

Šajā mācību gadā klubam ir pievienojušies vēl pieci bērni, un četri no viņiem tika iepazīti tieši šajos labdarības pasākumos. 11 ģimenes saņem ADRA dāvāto bezglutēna pārtiku saviem

ar celiakiju slimajiem ģimenes locekļiem, un nupat 2. jūnijā, pateicoties draudzes locekļu ziedojumiem, varējām vairākas mamas ar bērniem uzaicināt uz Iskateļ kluba rīkotajām ģimeņu draudzības spēlēm Ozolnieku novada „Tērcēs”. Divpadsmit maziem un lieliem tukumniekiem bija iespēja pilnvērtīgi pavadīt brīvdienas un iepazīt kristiešu sadraudzību.

Kalpošana sabiedrībai – tas ir plašs darba lauks, kas arī Tukuma Ceļa meklētāju klubam paver iespējas liecināt par Jēzu mūsu tuvākajiem saprotamā veidā. Pašlaik gatavojamies nometnei Salacgrīvā un ticam, ka Dieva žēlastībā varēsim uz to aizvest arī kādus no jauniepaazītajiem bērniem, palīdzot segt nometnes izdevumus.

Kluba direktore Astra Kukulīte

Ainārs Gailis
adventistu draudzes
mācītājs

KRISTIETIS UN SABIEDRĪBA

Pieņemot Jēzu Kristu par savu Kungu un slēdzot derību ar Viņu, mēs kļūstam par debesu valstības pilsoņiem un jau šajā pasaulē piedzīvojam dievišķo dzīves kvalitāti. Tomēr realitāte ir tā, ka mēs joprojām atrodamies uz zemes, mēs vēl neesam debesīs, un esam arī savas zemes, valsts pilsoņi, sabiedrības daļa, kuriem ir jāuzņemas sava daļa atbildības par to, kas notiek mūsu sabiedrībā, valstī.

Ir dažādi viedokļi par to, cik tuvām vai tālām jābūt kristieša attiecībām ar sabiedrību, kurā dzīvojam.

Ir kristieši, kuri domā, ka vajadzētu nošķirties no pasaules, sabiedrības, jo pasaule ir tik ļauna un ir attālinājusies no Dieva sākotnējā plāna, ka nav vairs nekādu cerību vērst situāciju uz labo pusi. Un jo vairāk mēs sasaistīsimies ar pasauli un sabiedrību, jo lielāks risks vēl vairāk saindēties ar pasaulīgo. „Ļauna sabiedrība samaitā labus tikumus.“ (1Kor. 15:33) Vienīgais veids, kā komunicēt ar sabiedrību, ir reizēm rīkot evaņģelizācijas seminārus un gaidīt, ka varbūt kāds atnāks pie mums paklausīties Dieva Vārdu.

Ir kristieši, kuri domā, ka viņiem vienkārši ir jāpielāgojas pasaulei, un jaunākajiem pasaulīgajiem uzskatiem mēdz piešķirt kristīgu veidolu. Viņi nav tie, kas nekristīgajam pasaules uzskatam liktu pretī Bībeles principus un mācību. Viņi negrib būt atšķirīgi savādnieki.

Ir kristieši, kuri cenšas rast saskarsmi ar sabiedrību un vēlas kalpot Dievam un sabiedrībai. Praviets Jeremija Dieva uzdevumā savulaik sūtīja vēstuli trimdiniekiem Babilonijā: „Tā saka tas Kungs, Israēla Dievs, visiem trimdiniekiem... Celiet namus un dzīvojiet tajos! Dēstiet dārzus un baudiet augļus! Ņemiet sievas un dzemdīniet dēlus un meitas... Rūpējaties par tās pilsētas labklājību, kurp Es jūs liku aizvest, un pielūdziet par to to Kungu, jo tās labklājība būs arī jūsu labklājība.” (Jer. 29:4-7)

Kristiešiem ir jābūt morāli atšķirīgiem, bet ne sociāli nošķirti no pasaules – mums ir jābūt pasaulē, bet ne pasaulīgiem. Jēzus savā augstpriesteriskajā lūgšanā saka šādus vārdus: „Es nelūdzu, lai tu viņus paņemtu no pasaules, bet lai tu viņus pasargātu no ļauna. Tāpat kā tu mani esi sūtījis pasaulē, arī es viņus esmu sūtījis pasaulē.” Jēzus mūs, kristiešus, sūta pasaulē. Un ar kādu mērķi? „Jūs esat zemes sāls; bet ja sāls nederīga, ar ko tad sāļis? Tā neder vairs nekam, kā vien ārā izmetama un ļaudīm saminama. Jūs esat pasaules gaišums; pilsēta, kas stāv kalnā, nevar būt apslēpta. Sveci iededzinājis, neviens to neliek zem pūra, bet luksturī; tad tā spīd visiem, kas ir namā. Tāpat lai jūsu gaisma spīd ļaužu priekšā, ka tie ierauga jūsu labos darbus un godā jūsu Tēvu, kas ir debesīs.”

Nav viegli savienoties ar pasauli un saglabāt savu sāļīgumu, bet tieši to darīt mēs esam acināti. Sāls spēj iesūkties ēdienā, ar kuru tā nonāk saskarē. Sāls izmaina lietas. Kristieši darbojas kā sāls, sajaucoties ar apkārtējo sabiedrību. Taču, ja sāls nesaskarsies ar ēdienu, tā nevarēs izmainīt ēdiena garšu. Tātad kristietim nav jādzīvo izolēti no sabiedrības. Dievs nekad nav vēlējis, lai kristieši sevi norobežotu no sa-

biedrības un dzīvotu noslēgtā vidē vai kopienā. Mums nav jādodas uz klosteriem. Tieši otrādi. Viņš devis mums uzdevumu, lai mēs ar savu dzīves veidu, darbu un attieksmi parādītu cilvēkiem, kāds ir Dievs. Kristiešiem jādara viss iespējams, lai ienestu izmaiņas sabiedrībā. Mēs esam acināti pasaulē ienest patīkamu smaržu un rādīt apkārtējiem garīgu gaišumu. Kā reiz viens teicis: “Labāk ir iedegt vienu sveci, nekā lādēt tumsu!”

Jēzus savas zemes dzīves laikā izbūvēja laiku, lai satiktos, lai runātu ar cilvēkiem un ieklausītos tajos, lai ieturētu kopīgas maltītes un atzīmētu svarīgus, īpašus notikumus cilvēku dzīvē. Jēzus devās uz kāzām Kānā, Viņš uzrunāja un ieklausījās samariešu sievietē, ciemojās pie Caķeja, pieņēma augstī stāvoša farizeja viesmīlību. Visās šajās situācijās Jēzus gāja pie cilvēkiem tur, kur viņi atradās. Viņš nebija pārāk svēts samariešu sievietei, ne arī pārāk zems farizeju vadoņa priekšā. Taču, ko par Viņu runāja- “Cilvēka Dēls atnāca, viņš ēd un dzer; un tie saka: redzi, kāds negausis un vīna dzērājs, muitinieku un grēcinieku draugs.” (Mt 11:18,19) Jēzus bija un ir grēcinieku draugs. Šķiet, ka arī viņiem patika Jēzus sabiedrība. Viņš acīmredzot neatbaidīja un netiesāja viņus, un nesēdēja no tiem nomaļus, lai neapgānītos, bet bija ieinteresēts viņu likteņos.

Šodien kristiešiem, un jau sevišķi jauniešiem, paveras daudz dažādu iespēju, un ir arī dažādi kārdinājumi. Šodien ir iespējas iegūt labu izglītību, veidot labu profesionālo karjeru, iesaistīties sabiedriskajās un politiskajās aktivitātēs, un ir arī vilinājums piemēroties pasaules diktētiem noteikumiem, lai iegūtu šīs pasaules labumus. Un tādēļ mums ir jālūdz gudrība no Dieva, kā iekļauties sabiedrībā, kā tai labāk palīdzēt, kā būt pasaulē un neklūst pasaulīgiem, bet būt par sāli, par svētību sabiedrībai.

Veselīga dzīvesveida centra

«Tavai sirdij» atvēršanas piedāvājums

Veselības nedēļas:

11. – 18. augusts «Atpūties mazliet!»

8. – 15. septembris «Tavai sirdij»

10. – 17. oktobris «Veģetārās virtuves
noslēpumi»

Tālruni: 26543781 (Ansis),
20235866 (Jana).
E-pasts: ansis.roderts@gmail.com
www.draugiem.lv/veseligadzivesveidacentrs/